BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an X, nr. 52 - 53, nov. – dec. , 2001; 16 pag.

La Naşterea după trup a Mântuitorului nostru IISUS HRISTOS

Trăim în această zi sfântă, fapta cea mai adâncă a lumii; ascuns în pruncul Iisus, Dumnezeu se face om, ca pe oameni să-i îndumnezeiască. Că din început, omul a fost făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Dar de fapta aceasta de cercetare a omului, din partea lui Dumnezeu? Noi nu uităm, fraţilor, că viaţa noastră, viaţa fiecărui om dintre noi, închide o sfâşietoare taină. Neascultarea de Dumnezeu a strămoşului Adam şi înşelăciunea cea din început a diavolului, ne-au prins pe toţi în lanţul păcatului, a stricăciunii, a rătăcirii, a dobitociei. Şi aşa, prin invidia diavolului, ne-au prins neînfrânarea fiecăruia dintre noi şi a tuturor laolaltă, am căzut din slava lui Dumnezeu şi ne-am lipsit, împreună cu Adam, de hrana cea sfântă a Raiului, şi în stricăciune şi în viaţă lovită de moarte ne naştem toţi pe lume. Şi aceasta ne-am lipsit.

Ci, după ce ne-a văzut pe noi vrăjmaşul, goliţi de slava lui Dumnezeu, a început cu şi mai mari înşelăciuni să surpe pe oameni, vrând ne înstrăineze cu totul de Dumnezeu, prin desfrânări, prin închinări la idoli; şi gândul lui este, ca la urmă, să ajungă să ne facă pe toţi, adevăraţi vrăjmaşi ai lui Dumnezeu.

Dar, preamilostivul Domnul nostru n-a mai putut suferi ca să ne vadă pe noi căzuţi, în atâta prăpastie de rele şi de nenorociri. Şi n-a uitat că făpturile mâinilor Lui suntem, ci, plecând cerurile, S-a pogorât pentru cercetarea noastră. Şi ce a făcut? La plinirea vremii, Domnul nostru Dumnezeu S-a ascuns într-un trup de prunc, în pântecele Maici Domnului, adică în trup omenesc. S-a îmbrăcat , vrând, ca din acest trup, ca un soare ascuns după un nor, să lumineze şi să îndumnezeiască pe om, cu a Sa lumină, cu a Sa dumnezeire. Şi cu scutece se înfaşă Acela ce înfăşură rotundul pământului cu nori. Şi în ieslea dobitoacelor S-a culcat, Acela ce se odihneşte pe umerii heruvimilor de-a pururi, ca să ne scape pe noi de viaţa cea dobitocească. Şi, iată, Cel nevăzut, ca Dumnezeu, S-a făcut văzut, ascuns în trup de om. Cel nepipăit, S-a făcut pipăit; Fiul lui Dumnezeu, Se face fiu omului, Fără să se schimbe ca Dumnezeu, om cu trupul Se face, desăvârşit Dumnezeu şi om desăvârşit. Ba încă şi trupul fiecăruia din noi îi face trup din trupul Lui, şi os din oasele Lui. Împreună de la noi trupul nostru omenesc şi ne aduce, în schimb, împărtăşire din viaţa Lui de Dumnezeu.

Proloage

Naşterea Mântuitorului

Articolele numărului 52 - 53 / 2001:

* Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2;
* Comterismul... (George URSA): pag. 3;
* DE CE? (Paul Spiru MICHAIL): pag. 5, 12, 14;
* Profesorul Ion Petrovici: un prieten şi un apărător al legionarilor în prigoană... (Vasile BLĂNARU - FLAMURĂ): pag. 11.

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mișcării Legionare.
X. Legile cuibului.

(urmare din nr. 50-51 / 2001)

Acest fel de disciplină poate să pară absurd fiindcă acordă prea multă încredere individului. Dar atunci când vrei să modifici propria psihologie a omului, nu poţi începe prin a – i refuza dreptul şi posibilitatea de a judeca prin el însuşi. A accepta o disciplină, a fi disciplinat înseamnă să renunţi puţin la tine însuţi. Or, toată problema este de a şti cum ajungi la acest „capitis diminutia" : prin obligaţie sau prin acceptare. Numai acceptând de bună voie această schimbare de statut, individual devine pentru Mişcare o forţă. Împreună sau singur, viaţa personală sau închisoare, legionarul rămâne acelaşi individ neclintit căci, pentru el, disciplina nu este o povară; este o simplă regulă de conduită.

2. LEGEA MUNCII: „Munceşte, munceşte în fiecare zi. Munceşte cu drag. Răsplata muncii să-ţi fie, nu câştigul, ci mulţumirea că ai pus o cărămidă la înălţarea Legiunii şi la înflorirea României..."

Această „lege" nu este un proiect de revendicări muncitoreşti la îndemâna lucrătorilor legionari. Este un principiu simplu care, cu toate că este valabil în cadrul restrâns al cuibului, bulversează temelia întregii mentalităţi clasice. Să nu uităm că legionarul care trebuie să aplice această lege este în acelaşi timp cetăţeanul care, în viaţa de toate zilele, exercită o meserie în care va fi influenţat de regulile legionare.

A munci este o obsesie pentru întreaga lume: pentru unii, datorită faptului în sine, pentru alţii, datorită beneficiilor pe care le aşteaptă de la ea; în sfârşit, pentru o a treia categorie, datorită greutăţilor pe care le întâlnesc căutând de lucru.

Epoca noastră a generat chiar o nouă categorie: acei care vor să Muncească oricum, bazându-se pe existenţa unor persoane amabile în jurul lor. Pentru indivizii care caută facilitatea, căile lăturalnice au existat dintotdeauna, dar epoca noastră a făcut din aceştia o categorie socială. Cel mai rău lucru este că plaga cuprinde mai ales tineretul, generând subproduse ca bluzele – negre, hippy şi alte specimene, persoane fără cultură, fără morală, fără scrupule şi fără ideal. Reziduuri sociale, din ce în ce mai numeroase şi mai îndrăzneţe, ele alcătuiesc grupurile obscure din care se alimentează organizaţiile revoluţionare, care nu au nici un respect pentru omul adevărat şi în care ele află o plebe violentă şi pregătită pentru orice.

Această a doua lege a cuibului impune o altă atitudine. Ea vrea să transforme individul într-un erou conştient al muncii. Doreşte să-l scoată de sub influenţa facilităţii şi a dispreţului faţă de muncitori. Impusă fără cea mai mică urmă de autoritarism şi folosită într-un context spiritual cu totul ostil mentalităţii curente, această lege părea la început că este sortită eşecului. Nu a fost aşa! Opunându-se cu îndrăzneală tendinţei generale, Corneliu Codreanu se adresa unei alte faţete a sufletului omenesc. El nu a venit cu promisiuni fantasmagorice, capabile să satisfacă speranţele nepotolite şi obscure ale individului. El nici chiar nu a făcut aluzie directă la decadenţa evidentă care bântuie în acest domeniu. La ce bun? Faptele sunt destul de vizibile. El trebuia să vină cu ceva care subliniază contrastul şi incită în acelaşi timp pe om să se îndrepte.

Contrastul este dat printr-o serie de insistenţe: „Munceşte în fiecare zi!" Acesta este simbolul perseverenţei şi al conştiinţei; este respectul faţă de ceea ce faci tu şi ceea ce fac alţii; este spiritul metodic în acţiunea pe care o duci şi voinţa de a învinge. „Munceşte cu drag" înseamnă să-ţi dai seama de importanţa muncii; este dorinţa de a face bine; este voinţa de a-ţi cunoaşte bine meseria; este mândria de a lua parte la o lucrare care interesează întreaga naţiune.

Impulsul de natură spirituală se naşte cu ideea că mulţumirea trebuie să depăşească ambiţia de „câştig" pentru a atinge sfera în care se desfăşoară eforturile Legiunii şi aspiraţiile naţiunii. Nu se pune problema ca individul să renunţe la interesul său personal, care, în sectorul economic, constituie cel mai bun imbold spre progres. Este vorba de a-l face să înţeleagă că, pe lângă interesul său personal, există un altul, de ordin general, şi că, munca pe care el o desfăşoară nu trebuie să vizeze profitul cu orice preţ. Trebuie făcut să înţeleagă că o oarecare dăruire este indispensabilă uneori pentru binele colectiv şi pentru binele său personal.

A şti să renunţi la ceva, a şti să contribui când necesitatea generală o cere, sunt gesturi de neînlocuit pentru sănătatea şi armonia socială. Cuibul legionar, prin legile sale şi prin educaţia pe care o asigură, le insuflă membrilor săi, modificând astfel mentalitatea egoistă care compromite viaţa societăţii.

3. LEGEA TĂCERII: „Vorbeşte puţin. Vorbeşte când trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu făptuieşte. Lasă-i pe alţii să vorbească".

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

* (*Traducere, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Editions „CARPATII", Madrid, 1973)*

Comterismul, o formă a internaţionalismului?

Mărturisesc de la bun început că habar n-am care-i definiţia exactă a acestui termen. Aş putea spune şi eu ca atâţia alţii: „Eu sunt poet, dom'le, lăsaţi-mă în pace cu «politica»..." Dar, mă întreb, există profesii indiferente, care nu stârnesc invidia cuiva? Câte femei de servicii şi câte cameriste, câţi sergenţi şi soldaţi în gardă n-au schimbat mersul istoriei! A fost suficient să strecoare o doză de otravă în cafeaua sau vinul „şefului". O femeie de serviciu l-a pierdut pe Reinhard Heydrich, l-a salvat încă doi ani pe Canaris (agentul esthabilimentului) şi, în final, l-a pierdut chiar pe Hitler. Medicii de o anumită etnie l-au terminat pe Iosif Stalin, un grăjdar analfabet şi frumos la trup – Vasile Macedoneanul – a fost pierzarea împăratului Mihail al III – lea. Gorbaciov – fost tractorist – a produs o bulversare de mari proporţii, un semiplagiat, după nişte „protocoale" ale unei loji evreieşti, produce *Manifestul Partidului Comunist* etc. O poezie – *Marsilleza* – electrizează soldaţii Convenţiei în 1792. Ajunge cu exemplele. Întrebarea care se ridică este aceasta: Cum se face că aceste „manifeste" şi „exemple", „poezii" ajung la urechile plebei şi acesteia – ciudat – i se aprind călcâiele şi devine dispusă să moară pentru triumful unei „afaceri verbale", afaceri care aduce cuiva – altuia decât celui care i se aprind călcâiele – bani şi putere lumească. Nu plebei, în general, ci unora din membrii plebei turbulente. Prinţul Menşikov era fiul unui rândaş, el însuşi rândaş, Ecaterina I – a, o fată de la ţară, slujnică la un pastor protestant, ajunge ţarină. Marginalizarea lui Petru cel Mare a fost şansa unor astfel de inşi şi inse. Izolat de sora vitregă, Sofia, în satul Preobrajenskoe, Petru însuşi este un „rândaş" ca fel de viaţă şi fel de a fi. Ce „doctrină", ce „studii"? Nici măcar ortografia n-o învaţă ca lumea. De fapt „profesia" de conducător – pe lângă un dar înnăscut – nu cere celui ce o exercită să fie savant. Cu atât mai puţin să fie făuritor de poezii sau grămătic. Doctrinar nici atât... Lenin sacrifica „doctrina marxistă" ori de câte ori exerciţiul puterii i-o impunea. Regii care l-au precedat n-au procedat altfel cu doctrina creştină. În consecinţă, ce-i cu acest *comterism*? Este un mijloc sau un scop ori şi una şi alta? Ce ne oferă nouă, ăstora, care ne pretindem şi tindem a fi creştini? Fraţilor, nu merită osteneala! În tinereţe timpul se târăşte – aceasta este senzaţia copilului, puberului, adolescentului, tânărului bărbat – şi la bătrâneţe aleargă; aceasta este percepţia bătrânului. Nici tânărul, nici bătrânul nu-l pot , nici grăbi – în realitate - , nici sili să se oprească. Măcar, de n-ar trebui să ne hrănim. Tot ar fi o sfârâială. Mă întreb de ce particip la astfel de dezbateri? Din inerţie! Din plăcerea de a crea mici eseuri literare, dintr-o vagă credinţă că s-ar putea modifica ceva în existenţa noastră, pentru că nu sunt în stare să fac altceva. Din toate cele enumerate câte puţin! Şi din nici câte una. O fi vaga aspiraţie la celebritate. Ce sunt toate astea când te gândeşti că actuala noastră formă de existenţă durează atât de puţin? Dar, şi că, deşi atât de scurtă, nu ne-o putem întreţine demn şi, de multe ori, nici măcar decent şi, de foarte multe ori, ne-o ducem în mizerie. Că mai ducem în mizerie şi pe cei pe care i-am procreat, că suntem victimele planurilor unor organizaţii suprastatale, statale, internaţionaliste, a devenit de la sine înţeles. Că acestea, dacă vor, ne pot scurta această viaţă, ne-o pot prăvăli în lipsuri şi foame, ne-o pot schilodi, îmbolnăvi, o pot supune la chinuri de multe ori insuportabile, o pot oferi unor experienţe cumplite, exploata fizic şi spiritual etc. Şi că, în toate acestea, vorbele scrise, pronunţate, auzite, au un rol esenţial. Concepte, fără acoperire, ne devin destin, pentru ele murim în chinuri, ne distrugem sănătatea şi pentru ele răbdăm foame şi lipsuri de tot felul. Şi, rezultatul? De cele mai multe ori acesta este rezervat celor care nu s-au sacrificat pentru ele (pentru vorbe). Putem face un legământ al tăcerii şi să-l respectăm? Sunt convins că nu! Preferăm să ne autonecăjim şi să-i necăjim şi pe cei de lângă noi şi pe alţi fraieri care ne vor citi sau asculta şi, care, din naivitate, ne vor şi lua de bune vorbele. Dacă ne gândim bine Sf. Ioan Botezătorul se autodefinea corect pe sine atunci când spunea: „Sânt glasul celui ce strigă în pustie: gătiţi cale Domnului, drepte faceţi cărările lui!..." Dacă Irod nu-l asasina, ce s-ar fi întâmplat? Avea numai 30 – 31 de ani. Alexandru cel Mare avea 32 când a murit. Desigur, romanii nu i-ar fi rezistat dacă mai trăia încă 12 ani şi altul ar fi astăzi destinul Occidentului, Occidentul însuşi poate ar vorbi macedoneana, ori s-ar vorbi macedoneana de la Atlantic la Indus. Poate! Nimeni nu ştie ce s-ar fi putut întâmpla. Dar, iată că nu s-a întâmplat. Faptele aparent mărunte sunt cu mult mai importante. Europa este creştină, adică rasa albă, peste 90 % din fostul imperiu a lui Alexandru este închinător la Alah, Israelul este tot Israel, romanii au dispărut, pe locul ţării de baştină a lui Alexandru hălăduieşte o populaţie slavofonă şi una izlamizată, tracii sunt, azi, „bulgari", „sârbi", „turci", „balta lui Dura" – să zicem – se numeşte azi Parcul Cişmigiu, ţinutul Harghitei s-a secuizat „şi noi vorbim, domnule", ar zice conul Leonida, condamnând „reacţiunea" „care a prins iar la limbă"...

Şi, încă odată, în încheiere, ce va să zică acest termen „comterism" şi ce acoperă el, *tovarăşi*?

George URSA

---

* Comunicare ţinută la ADR, miercuri, 29 / 09. 2001.

O CARTE FĂRĂ POZE... DAR PLINĂ CU MUNCIUNI

Atât de multe minciuni încât nu vom putea face inventarul lor complet. Dat fiind, însă, că fiecare dintre noi este dator să cunoască adevărata faţă a „CONSTITUŢIEI" noastre inclusiv – şi mai ales – acea parte care intră în lumea baronului von Münchhausen – ne-am străduit să le evidenţiem pe cele mai gogonate.

Prima minciună: România ar fi stat de drept, democratic şi social (în care valorile supreme - şi anume demnitatea omului, drepturile şi libertăţile, libera dezvoltare a personalităţii umane, DREPTATEA şi pluralismul politic SUNT GARANTATE.

Aşteptăm de la cititorii noştri – sau de la cei care au clocit această povestioară să ne spună cum NE SUNT GARANTATE aceste valori SUPREME (Nu în vorbe ci în fapte)?

A doua: suveranitatea naţională – ce aparţine poporului este exercitată prin organele sale reprezentative şi PRIN REFERENDUM.

În 11 ani nu s-a făcut nici un referendum – (cu excepţia celei pentru aprobarea constituţiei); 11% dintre cei care au votat alte partide politice decât cele intrate în parlament NU AU NICI UN REPREZENTANT; nu există o lege a referendumului.

A treia: cu excepţia intereselor salariaţilor din întreprinderile de stat – dominate mai ales de lupta împotriva reformelor reale – ceilalţi salariaţi, din întreprinderile private nu beneficiază de nici un sprijin sindical.

A patra: nu ni se spune niciunde care sunt PRINCIPIILE DEMOCRAŢIEI pe care, conform art. 8 – ar trebui să le respecte partidele politice.

A cincia: O MINCINĂ MARE CÂT GALAXIA: NIMENI NU ESTE MAI PRESUS DE LEGE! Exemple? Nu avem hârtie, timp şi spaţiu tipografic să le înşirăm pe toate!

A şasea: *cetăţenii sunt egali în faţa legii şi a autorităţilor publice, fără privilegii şi fără discriminări* (În momentul când transcriam această declaraţie maşina de scris s-a încins de furie iar hârtia a luat foc de ruşine!).

A şaptea: articolul 21 afirmă, între altele, că „nici o lege nu poate îngrădi exercitarea dreptului de a te adresa justiţiei" – cu excepţia uneia singure ce nu este înscrisă în „cartea fără poze" – legea financiară care s-ar putea rezuma într-un proverb: „Mai bine o împăcare strâmbă decât un proces drept".

A opta: Auziţi lume ce ne GARANTEAZĂ constituţia iorgovanilor: dreptul la VIAŢĂ, la INTEGRITATE FIZICĂ şi PSIHICĂ (cu condiţia, fireşte să nu porţi lănţişor la gât pentru că o termini în faţa casei, precum o doamnă ce venea de la piaţă)! Să nu fii un italian pe care nu-l chema Răcoare, dar şi un român a fost bătut la Poliţie pentru că fiind „considerat nevinovat" (aşa spune condiţia în articolul 23 al 8) se încerca să fie convins că este!

A noua: „SIGURANŢA PERSOANEI este INVIOLABILĂ! Articolul 23, al 5: celui reţinut sau arestat i se aduc de ÎNDATĂ (ce-i aia ÎNDATĂ: o oră, 10 minute, cinci secunde) la cunoştinţă motivele reţinerii.

În ce priveşte DREPTUL LA APĂRARE GARANTAT – asta depinde de cine eşti: dacă te cheamă Bivolaru şi nu ai „şparlit" decât 2-3 sute de MILIARDE DE LEI atunci pot veni să te apere toţi deputaţii şi senatorii partidului din care faci parte!

A zecea nu-i chiar o minciună ci o ciudăţenie: „Persoana fizică are dreptul să dispună de ea însăşi dacă nu ÎNCALCĂ DREPTURILE şi LIBERTĂŢILE ALTORA, ORDINEA PUBLICĂ sau BUNELE MORAVURI. Un singur lucru lipseşte: lista acelor „ingrediente" cu definirea fiecăruia).

A unsprezecea – în schimb – intră direct în imensul sac plin cu minciuni: „secretul scrisorilor, al telegramelor , etc. etc. şi al celorlalte mijloace legale de comunicare este INVIOLABIL! Fără comentarii!

A douăsprezecea: Cum s-ar putea ÎNGRĂDI LIBERTATEA GÂNDIRII şi a CONŞTIINŢEI. Şi cum ar putea fi ele garantate?

Dar, înainte de a continua lista începută vrem să atragem atenţia asupra intenţiilor noastre:

definim minciuni toate aceste articole înscrise în constituţie care nu s-au aplicat, nu se aplică decât în anumite condiţii ne specificate în textul „**legii** tuturor legilor" sau ne aplicate celor care „sunt mai presus de lege".

A treisprezecea: de pildă „cultele religioase sunt autonome faţă de stat şi se BUCURĂ DE SPRIJINUL acestuia – inclusiv prin înlesnirea asistenţei religioase în armată, în spitale, în penitenciare, azile şi orfelinate" nu spune nimic despre ce altfel de sprijin mai acordă statul cultelor religioase.

A patrusprezecea minciună: dreptul la ocrotirea sănătăţii este garantat. (cine se încadrează în această garanţie, ce parte a sănătăţii este garantată, sunt unii mai „garantaţi decât alţii – dat fiind că în România toţi suntem egali numai că unii sunt mai egali decât alţii.

Iar în ce priveşte „organizarea asistenţei medicale, etc. etc. (al 3 de la articolul 33 – Dreptul la ocrotirea sănătăţii) este adevărat că până azi, în 11 ani, nu s-a reuşit acest lucru.

Rezultatele însă se văd: scade populaţia ţării, scade speranţa de viaţă în timp ce creşte – tuberculoza, sifilisul, SIDA şi mortalitatea infantilă.

A cincisprezecea: este adevărat că nu au drept la vot DEBILII sau ALIENAŢII MINTAL – în schimb au dreptul să fie ALEŞI. Constituţia NU a stabilit condiţiile minime ce trebuie împlinite de cineva care vrea să conducă România!

A şaisprezecea: nu se stabileşte niciunde ce înseamnă a fi OCROTIT comparativ cu a fi GARANTAT. În schimb constituţia mai introduce o

aug. 2001

(continuare în pag. 10)

SCRUTATOR jr.

DE CE?

DE CE ne preocupă ţiganii, problemele lor socio-economice, cultura şi calităţile lor, componenţa lor genetică şi istoria lor?

DE CE ne interesează problemele lor demografice, patologice, psihologice şi morale?

DE CE vrem să ştim caţi sunt în realitate, modul în care s-a calculat această realitate şi care sunt consecinţele acestor cunoştinţe?

DE CE suntem preocupaţi de comportarea lor faţă de conlocuitorii lor şi de ce vrem să ştim care sunt cauzele unor eventuale conflicte?

DE CE vrem să ştim care este procentul contribuţiei conflictuale şi infracţionale a etniei ţigăneşti – sau rromilor în ansamblul stării conflictuale şi infracţionale?

Ne oprim aici cu lista de-ce-urilor – nu pentru că am epuizat-o ci pentru că nu va fi uşor să răspundem la cele CINCI întrebări şi nu are rost să „trecem toate podurile odată" pentru că s-ar putea ca, înainte de a ajunge la următorul, el să fi dispărut.

MOTIVAŢIA noastră este simplă: nu poţi rezolva o problemă decât dacă-i stabileşti termenii; şi nu o poţi determina decât dacă ai informaţii suficiente şi toate astea sunt necesare pentru că prezenţa ţiganilor în comunitatea românească pune o serie de probleme ce trebuie soluţionate.

Iar soluţiile nu pot fi construite decât dacă ştim unde ne aflăm .

Deci cine-i această „NAŢIUNE SPECIALĂ A EUROPEI" cum o numeşte revista *The Economist* într-un raport special intitulat GYPSIES (Ţiganii) din 12 – 18 mai 2001.

Ne vom folosi atât de materialul prezentat în acest raport dar şi de alte informaţii adunate din diferite surse pe care le vom cita la momentul cuvenit.

Revista afirmă - şi-şi justifică informaţia – că „atitudinile Europei faţă de ţigani sunt şi ignorante şi prejudecate" dar că a venit vremea „să ne comportăm mai bine".

The Economist susţine că în Europa ar trăi vreo 6 milioane de ţigani sau ROMA, cei mai mulţi dintre ei în fostele ţări comuniste sau împrăştiaţi în jurul Mediteranei. „Ei se află pe ultimul loc în ce priveşte orice indicator socio-economic: cei mai săraci, cei mai şomeri, cei mai puţin educaţi, cei ce trăiesc cel mai puţin, cei mai dependenţi de asistenţa socială, cei mai puşcăriaşi, şi cei mai izolaţi".

Un singur indicator pozitiv: AU CEI MAI MULŢI COPII.

În total sunt o naţiune din lumea a treia în Europa.

Pe o fâşie de pământ ce merge din zona poloneză a munţilor Tatra până la Marea Egee ţiganii reprezintă între 5 şi 12% din populaţia acestor ţări – dar statistici credibile sunt greu de obţinut pentru că cele mai multe ţări refuză să strângă datele etnice – cel puţin cele destinate consumului public (Lucru doar în parte adevărat pentru că din informaţiile noastre culese la ultimul recensământ – cel din 1992 – reiese că bună parte dintre ţigani s-au declarat ROMÂNI şi se ştie că nu avem la dispoziţie nici un mijloc de a stabili etnia decât prin declaraţia celui chestionat).

Autorul raportului afirmă că tratamentul acestor ţigani poate fi socotit ca cea mai importantă problemă legată de drepturile civile în Europa şi una care ar conta în ce priveşte intrarea în UE şi dezvoltarea regională (Vom vedea care este punctul nostru de vedere în ce priveşte situaţia reală din România).

În Ungaria şi Cehia – 3% din populaţie – ţiganii ar fi fost marii perdanţi în ultimii zece ani dovada fiind faptul că rata şomajului este peste 70%; dintr-un studiu făcut într-un oraş industrial din Cehia (Ostrava) reiese că un copil ţigan are o probabilitate de 23 ori MAI MARE să fie plasat într-o şcoală pentru întârziaţi mintal decât unul de ceh – chiar dacă are o inteligenţă normală. (Nu ni se spune cum s-a făcut diferenţierea, nici ce s-a socotit a fi „întârzierea mintală" şi nici cum s-a calculat „inteligenţa naturală" – n. n.)

Cea mai sus pusă carieră a unui astfel de copil ar fi cea de „gunoier" (cleaner).

În Ungaria copii de ţigani sunt separaţi – în unele şcoli, de cei albi în „cafeteria şi la gymnastică". În Europa Centrală, ţiganii ar fi ţinta numărul 1 al neonaziştilor „criminali".

Cehia şi Ungaria, dar şi mulţi cetăţeni, s-au implicat în a-meliorarea acestei situaţii – (chiar România a făcut unii paşi – mulţi dintre ei greşiţi – dar totuşi paşi). Pur şi simplu, recunoscând proble-ma, ele au făcut mai mult decât ţările Uniunii Europene – precum Spania, Italia şi mai ales Grecia. Dar nu au ajuns prea departe spre rezolvarea acesteia.

„Vom vedea primele rezultate în zece ani" – promite şi se scuză Jan Kavan, ministrul de externe al ţării. (Cehia)

În Slovacia, ţiganii reprezintă peste 10% din populaţie iar rata natalităţii lor este aşa de mare încât ei ar putea deveni majoritari în 2060 – iar plăţile pentru ajutoarele sociale destinate acestei etnii ar putea duce la falimentul ţării chiar în 2020.

Cele DOUĂ MILIOANE DE ŢIGANI DIN ROMÂNIA – susţine raportul special din *The Economist* (mai, 2001) – , CEA MAI MARE POPULA-ŢIE NAŢIONALĂ DIN LUME, SUNT ÎNTR-O SITUAŢIE PRECARĂ. Mahalalele ţigăneşti din Bucureşti au fost deja demolate; şi dacă economia României continuă să se DETERIOREZE – ceea ce este probabil – ŢIGANII VOR RĂMÂNE SĂRACI şi vor deveni ŢAPI ISPĂŞITORI RASIALI.

Cei mai buni aliaţi ai ţiganilor rămân ţările EU.

Cu prilejul unei vizite în Slovacia Ghunther Verheugen a promis 10 MILIOANE DOLARI pentru proiecte specifice spre dezvoltarea unor proiecte destinate ţiganilor. „Nu ne putem aştepta ca o problemă ce-şi are sursa cu sute de ani în urmă să fie rezolvată în câţiva ani".

(continuare în pag. 12)

Paul Spiru MICHAIL

DUPĂ 11 ANI

În 1991 apărea în *Referendum Fondation*, editat de Lev Timofeyev, raportul a 6 economişti ruşi intitulat: **Cum să fie ajutaţi Ruşii** – titlu tradus în engleză – „Communist anti - manifesto (*Manifestul anti-comunist*)" şi devenit în textul publicat de editura Albin Michel, în Franţa, „Trebuie în adevăr să-i ajutăm pe ruşi?"

Cele două traduceri sunt însoţite de câte o prefaţă – cea pentru editura engleză este semnată de profesorul de istorie, Richard PIPES de la Harvard University (Statele Unite) şi de Guy Sorman în limba franceză.

Rezumând punctul de vedere al experţilor ruşi, R. PIPES afirmă că „atâta vreme cât Uniunea Sovietică nu a întreprins o restructurare politică şi economică, ajutorul occidental orb va avea drept consecinţă menţinerea pe linia de plutire a sistemului existent care a condus ţara spre situaţia dificilă în care se află. Şi ei ajung la concluzia paradoxală că „CEL MAI BUN MIJLOC DE A AJUTA RUSIA CONSTĂ SĂ NU FIE AJUTATĂ, ADICĂ SĂ FIE OBLIGAŢI CONDUCĂTORII EI SĂ ÎNFRUNTE ŞI SĂ REZOLVE PROBLEMELE EI ACUMULATE în peste 70 DE ANI DE GESTIUNE TOTALITARĂ PROASTĂ (...) Deci încurajată teoretic întreprinderea privată nu a avut posibilitatea de a se implanta din cauza rezistenţei feroce pe care i-o opune nomenclatura, gata să saboteze orice efort de introducere a operaţiilor de piaţă liberă în agricultură, industrie şi servicii".

Ca şi în România „sistemul politico-economic, responsabil, ca în toate ţările comuniste, de criza actuală a rămas INTACT". Ca şi în România şi în Rusia singurul lucru care s-a schimbat „este apariţia dreptului de a critica sistemul, critică care nu are nici un fel de influenţă asupra sistemului. NOMENCLATURA, CARE PROFITĂ DE PE URMA ACESTEI SITUAŢII, se bate cu dinţii şi ghearele, împotriva oricărei tentative de introducere a unor operaţii de piaţă liberă reală, dat FIIND CĂ DE ACEST LUCRU DEPINDE SUPRAVIEŢUIREA EI".

Dovadă recentă, în România: apariţia „economatelor" care este forma cea mai primitivă de aşa zisa „piaţă reglată" şi care imediat după război a fost introdusă în România fiind canalul prin care se scurgeau, spre populaţia sărăcită, stocurile **nevandabile** ale unui sistem economic imbecil.

„În adevăr – subliniază R. Pipes – piaţa liberă conjugată cu proprietatea privată ar fi antrenat obligatoriu o reală democraţie şi prin aceasta nomenclatura parazitară ar fi ajuns repede în faimoasa „ladă de gunoi a istoriei".

Din nefericire, ca şi acum 70 de ani şi azi numeroşi occidentali ascultând – subliniază R. P. de „motive interesate josnice, sperând să utilizeze creditele guvernamentale pentru beneficii personale" s-au vădit a fi partizanii acestor ajutoare care, aşa cum s-a văzut şi în România au dus la apariţia a zeci de mii de fundaţii, majoritatea organizaţii de căpătuială şi îmbogăţire a puternicilor zilei concomitent cu devalorizarea noţiunii de „fundaţie".

Dacă noi am revenit azi asupra acestei cărţulii apărută acum 11 ani o facem pentru că toţi cei care caută drumul ieşirii din infernul comunist ar trebui să mediteze asupra acestui „manifest anti - comunist".

Pentru a înţelege dimensiunea şi gravitatea crizei prin care trece România azi trebuie să reamintim două epoci: una foarte recentă şi alta de acum 135 de ani.

În 1866 regele Carol I soseşte într-o ţară încă „sclavă" a imperiului otoman, cu o situaţie financiară disperată (salariile ne-plătite de peste 6 luni, tezaurul gol, nici un creditor dispus să ne dea un sfanţ credit, cu o mortalitate infantilă uriaşă, cu o demografie aberantă (scăderea continuă a populaţiei), fără armată, fără căi de comunicaţie, fără un sistem educativ, fără spitale, fără o administraţie adecvată, etc.).

În 11 ani toate aceste simptome ale unei ţări bolnave încep să dispară: independenţa, apariţia regatului, sistemul de învăţământ primar generalizat", gratuit, situaţia financiară ameliorată, primele căi ferate, sistemul de comunicaţii telefonice şi telegrafice, etc. iau locul lipsurilor de până mai ieri.

Explicaţia?

Conducătorii ţării de atunci – nu în frunte cu regele lor – trecuseră prin şcoala comunismului distrugător de neam şi ţară; nu învăţaseră istoria ţării după cărţile ovreiaşului Roller; şi nu făceau casă bună cu madam Vlas, Schmurl-Beraru, Noah - şperţarul sau alţi bivolari.

Că este aşa avem a cerceta cel de-al doilea episod: guvernarea Constantinescu - Coaliţia dintre 1996 – 2000 în care „apatia şi cinismule generalizate, frica de iniţiativă, neîncrederea faţă de orice întreprinzător nu putea determina apariţia unei economii înfloritoare".

Aceşti 4 ani au fost extrem de nocivi pentru viitorul României.

Ei au readus la conducerea ţării tagma ceauşisto-comunistă condusă de Ion Iliescu; ei au re-instaurat disperarea; ei au ucis iniţiativa particulară; eu au împiedicat crearea de locuri de muncă prin apariţia şi sprijinirea IMM - urilor; ei au ocrotit jefuitorii ţării; ei au menţinut ceea ce Eminescu numea „RAUBSYSTEM" – sistemul pirateresc de conducere a ţării".

Şi tot ei au menţinut dominaţia statului în economie, birocraţie la putere, proprietatea de izbelişte, tineretul dezorientat şi bătrânii disperaţi.

Ei au venit în numele unei REFORME NECESARE. Dar, la fel ca în Rusia, suntem în faţa „unui paradox istoric: ţara este condusă de reformatori care se tem de reforme, pentru că ei înţeleg foarte bine că aceste reforme, indispensabile, vor antrena ameliorarea lor măturând după scena politică, responsabilii comunişti".

Dar ca şi în Rusia şi la noi „reformele au început prin tentativa de restructurare a socialismului, conceput ca un

(continuare în pag. 7)

Pavel S. MIC.

(urmare din pag. 6)

* **(După 11 ani)** program de ameliorare şi renovare a acestui sistem" şi de aceea s-au menţinut toate caracteristicile acestui sistem: începând cu interdicţia proprietăţii private, iniţiativei private şi întreprinderii libere; toate bogăţiile materiale ale ţării sunt administrate de un aparat director ai că funcţionari decid asupra naturii, cantităţii şi preţurilor produselor, locul unde vor fi produse şi unde vor fi duse". La noi în ţară am aflat după 11 ani că „peste 40% din ceea ce se produce intră în stocuri ne-vandabile – ceea ce însemnă o triplă risipă: materii prime şi energie, salarii şi forţă de muncă, spaţii ocupate şi lupta contra dăunătorilor ce vor distruge aceste stocuri!".

Legile făcute în Rusia seamănă „leit - poleit" cu cele din România şi toate au o singură ţintă: „asigurarea unor avantaje şi privilegii birocraţiei comuniste, delapidatorilor fondurilor publice, escrocilor din tată 'n fiu şi din generaţie în generaţie".

„Iar pe ţărani ca şi pe ceilalţi viitori proprietari îi aşteaptă în administraţii şi ministere un nor de funcţionari – aceeaşi care taxau IAS - urile şi CAP - urile pe vremea zis şi „raiul socialist" – care, indiferent de unde VINE finanţarea – internă sau occidentală – (Phare, Saparad, etc.) – îşi vor lua „dreptul".

Absolut toate prevederile semnalate de Boris Pinsker („reformatorii se tem de reforme") în „legea asupra pământului" publicată în Rusia se pregătesc în cea din România – inclusiv obligaţia de a nu-ţi putea vinde pământul decât STATULUI!

Visul oricărui comunist sau pui de comunist este – asemenea lui Triţă şi Ilie – CAP - ul, IAS - ul sau măcar „coperativa" condusă de „băieţi de băieţi" supravegheaţi de Timofte şi ai săi!

„BIROCRAŢIA – scrie rusul mai sus citat – IATĂ ADEVĂRATUL SOCLU AL PIRAMIDEI STATULUI".

Iar acest soclu a fost respectat, apărat şi întărit de cei care timp de 4 ani ar fi trebuit să facă o ADEVĂRATĂ REFORMĂ.

Nu vă faceţi iluzii ne spune B. P. : „în cooperativele sovietice, ca şi în cele clamate de Iliescu, Sârbu şi Năstase, singurii beneficiari vor fii mafioţii partidului ce se vor infiltra acolo ca şi în „întreprinderile mixte" (a se vedea ce au fost până mai an cei care se ocupă azi de Reşiţa!) pentru a putea controla din interior acest sector al economiei". Dar ce credeţi că fac cei din AGA şi Consiliile de administraţie?

Larissa Piaseva în capitolul său – PE CINE TREBUIE SĂ AJUTĂM în RUSIA? – stabileşte priorităţile şi condiţiile în care trebuie acordate credite, cui şi pentru ce. Se va vedea că nici unul dintre criteriile stabilite de ea nu au fost respectate în România. Şi evident nici în Rusia.

Pentru că atât scenariul pentru România ca şi cel pentru Rusia a fost redactat în acelaşi loc şi va fi pus în aplicare de acelaşi tip de indivizi aproape unanim şcoliţi în URSS.

Iată textul autoarei care încă din 1987 afirmă că singura soluţie pentru evitarea unei catastrofe economice în URSS este trecerea la o REALĂ economie de piaţă:

- în ce priveşte capitalurile destinate investiţiilor două condiţii trebuie să fie imperativ avute în vedere: creditele trebuie să fie acordate cu prioritate SECTORULUI PRIVAT şi NICIODATĂ PREFERENŢIALE – (aşa cum a făcut Temeşan cu banii ţării aflaţi în Bancorex).

- de la bun început ţinta trebuie să fie o economie privată, sănătoasă, şi concurenţială, orientată spre o producţie conformă criteriilor internaţionale (tehnologie, organizarea muncii, calitatea produselor şi nu pe stoc – cum ne spunea acum câteva zile „statistica naţională".

Autoarea acestui capitol cere respectarea unei reguli: cu ocazia încheierii contractelor să SE EVITE STRUCTURILE STATALE şi ORICE ÎNŢELEGERE CU COMUNIŞTII. (Nici o investiţie în întreprinderi „hibride" – jumătate stat, jumătate particulari sau în producţii al căror creditor este statul; să nu se încheie nici un acord cu organizaţii statale tip „consiliul central al sindicatelor".

Şi mai ales să nu se acorde nici un fel de credite guvernului atât timp cât nu - şi va fi revenit din „fanteziile socialiste" şi nu va trece la realizarea marii reforme a proprietăţii, legislaţiei agrare, sistemului financiar şi bancar – cu alte cuvinte REFORMA CARE SĂ GARANTEZE CETĂŢENILOR PROPRIETATEA PRIVATĂ, DREPTURI ŞI LIBERTĂŢI.

Suntem la 11 ani de la apariţia acestei „antologii" sovietice şi trebuie să recunoaştem că tot ce nu s-a făcut cum trebuie se răzbună, atât la ei cât şi la noi: de la scufundarea submarinului la mineriade, de la SIDEX cu milionul de dolari pierdere zilnică la ministerul agriculturii înglodat în datorii, de la războiul din Cecenia la poliţia şi justiţia noastră rudă şi frate cu infractorii.

Anchetele sociologice realizate în Rusia au arătat că tinerii sub 30 de ani „într-o majoritate zdrobitoare" – ca şi majoritatea inteligheţiei sau a muncitorilor, sunt pentru iniţiativa, proprietatea privată şi piaţa liberă (şi nu economie de piaţă cum se spune peste tot – pentru că economia tot prin intermediul pieţelor se realiza şi în vremea lui Pingelică – dar era o PIAŢĂ lipsită de dotarea esenţială: LIBERTATEA).

Cei mai furioşi adversari se recrutează prin CADRELE FOSTULUI ŞI ACTUALULUI APARAT DE CONDUCERE.

Dar nici pentru reforme şi nici pentru corecta dezvoltare a iniţiativei particulare şi mai ales pentru apărarea şi administrarea proprietăţii private nu sunt suficiente sondaje de opinie, aderenţa tinerilor sau anchetele sociologice ci este nevoie de INFORMAREA, INSTRUIREA şi EDUCAREA celor ce vor să se implice în această acţiune.

Iar în această privinţă, la noi cel puţin, s-a făcut

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

* **(După 11 ani...)** prea puţin sau chiar de loc!

Şi din nou ne întâlnim cu Boris Pinsker care analizând inflaţia din URSS ne-o descrie implicit şi pe cea de la noi: inflaţie este rezultatul unei creşteri excesive – în raport cu nevoile pieţii de mărfuri a banilor aflaţi în circulaţie. Rezultatul?

- în economiile normale CRESC PREŢURILE.

- În cele de tip SOVIETIC (unde funcţionează controlul central al preţurilor) CRESC LIPSURILE (dar cresc şi preţurile mărfurilor care se vând „la negru", „pe sub mână", „pe uşa din dos", etc.

Care-i cauza inflaţiei în ţările aşa zisului „socialism real"? Ea se **datorează** – susţine autorul – finanţării deficitare a sectoarelor industriei grele, industriilor extractive şi de transformare – ceea ce se defineşte „inflaţia din timpul unui război".

Dar nici o teorie economică nu ne sfătuieşte să începem prin a combate INFLAŢIA ci să începem prin a STOPA RĂZBOIUL – şi mai ales războiul contra propriului popor, când iniţiativa individuală este sufocată, proprietatea privată interzisă iar întreprinderea particulară este imposibilă – (toate aceste fenomene au existat şi continuă să fiinţeze România post-decembristă).

Deci nu ŞTERGEREA ZEROURILOR va vindeca inflaţia în România ci „eliminarea birocraţiei comuniste aflate încă la putere, care ştie că fenomenul prim al vieţii economice de tip socialist, rămâne tradiţionala, ordinara planificare socialistă" sursa ei de venituri, bună stare şi durabilitate.

Aceeaşi birocraţie – azi ca şi ieri, ca şi acum 11 ani foloseşte STATISTICA ca să ascundă adevărul, să-l mascheze sau să-l ocolească. Aşa se explică şi apariţia în România a Ministerului „PROPAGANDEI" condus de un – „doctor în informaţii" care în locul unui ingredient, necesar, vindecării – (un diagnostic corect, complet şi ne – manipulat) ascunde adevărata situaţie a ţării.

În general – susţine Pinsker – lucru valabil şi la noi – „dacă nu recunoaştem că guvernul are tendinţa să trişeze ar fi imposibil să înţelegem tot ceea ce ni se întâmplă".

„Întreaga energie a guvernului este absorbită de o activitate zadarnică: să se prefacă că face reforma şi această manie de a-ţi înşela propriul popor şi pasiunea minciunii împiedică soluţionarea crizei.

Nu este semnificativ faptul că organele statului care ar trebui să realizeze reforma sunt cele care, în toate sondajele de opinie din ultimii 11 ani se află pe ultimele locuri în ce priveşte credibilitatea – începând cu parlamentul şi terminând cu partidele politice?

Dar textul care mi s-a părut cel mai instructiv este semnat de Vasili Seleunine intitulat „Economia fără Comunişti" pentru că, susţine autorul, comuniştii în logica doctrinei lor sunt condamnaţi să caute un compromis imposibil între piaţă şi socialism; le este frică şi înfricoşează populaţia anunţând pierderi materiale, conflicte sociale şi naţionale".

Ce ar trebui făcut?

a. - măsura cheie este restabilirea proprietăţii private a mijloacelor de producţie – şi se cheamă privată orice proprietate ce nu ţine de stat sau de administraţie (fie că este vorba de acţionariat , cooperativă, familial sau personală);

b. - recunoaşterea existenţei celor trei „pieţe":

- cea a produselor de consum;
- a capitalurilor;
- a muncii;

c. -motorul economiei de piaţă este piaţa capitalurilor;

d. – dar ca să funcţioneze trebuie să existe interacţiunea dintre proprietarii bunurilor de consum, cei a capitalului şi proprietarii principalei forţe de producţie – cea a muncii;

e. – experienţa mondială a demonstrat că PRICEPEREA ÎN AFACERI şi intuiţia valorează mai mult decât banii;

f. – TOATE REFORMELE DIN ISTORIA RUSIEI – ca şi din cea a ROMÂNIEI au început cu AGRICULTURA: renaşterea statului şi a lumii ţărăneşti determină existenţa Rusiei. Iar sistemul colhoznic s-a demonstrat fără perspectivă. În TOATE ŢĂRILE DEZVOLTATE FERMELE FAMILIALE CONSTITUIE BAZA PRODUCŢIEI AGRICOLE;

g. – Statul va trebui să considere de acum înainte şi pentru totdeauna proprietatea privată SACRĂ şi INTANGIBILĂ;

h. – Să se acorde o atenţie deosebită complotului condus şi organizat la ei de KGB la noi de SECU care nu are decât o singură ţintă: destabilizarea politică, economică socială (vezi Tg. Mureş, vezi mineriadele, vezi incapacitatea stăpânirii a situaţiei infracţionale etc.)

O problemă comună politicii în general – şi mai ales celei politicianiste, de la noi – este cea semnalată Lev Tomofeiev care subliniază efectele primejdioase ale definiţiilor lipsite de precizie.

De pildă reprezentarea realităţii economice din ţările aşa zis socialiste ca pe un „sistem de gestiune administrativă autoritară" nu aparţine realităţii ci literaturii: „nici o violenţă, nici o spălare a creierului nu putea să-i scoată din cap omului exigenţa relaţiilor simple de: „cumpărare-vânzare". Este suficient să-i întrebăm pe foştii funcţionari ai ministerului agriculturii de ce plâng ei azi după existenţa ceapeurilor; sau întrebaţi-i pe foştii preşedinţi de colhozuri cum au obţinut - TOTDEAUNA – materialele de construcţie, piesele de schimb sau chiar aprobarea unui „plan de producţie" cât de cât realizabil.

Toate acestea se realizau prin intermediul „pieţii la negru".

Azi toată lumea vorbeşte de „economia paralelă"; ni se spune cât la sută din economia ţării aparţine lumii subterane; dar nimeni nu vorbeşte despre cauzele reale ale acestei aberaţii economice.

Dar dacă această aberaţie este comună întregii lumi?

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

*** (După 11 ani)**

Pentru clarificarea acestor întrebări am avea nevoie de definiţii corecte.

Şi tot din această cauză în locul unui „tratament" adecvat se face apel la leacuri ineficace – precum trimiterea la închisoare a tuturor celor ce au „pus botul".

Umplem puşcăriile, cheltuim pentru asta bani cu duiumul dar nu se schimbă nimic.

Şi asta în ciuda faptului că „pedeapsa istorică s-a abătut asupra comuniştilor pentru că, în ciuda teoriilor lor lipsite de bun simţ, nu au putut nimici piaţa. TOTUL SE CUMPĂRĂ şi SE VINDE ÎN ŢARA NOASTRĂ. TOTUL... chiar POSTURILE DIN PARTID – „aşa cum în România se cumpără locurile eligibile din parlament – şi nu numai – şi nu pentru că solicitanţii ar avea vreo chemare pentru opera legislativă ci pentru că au chemare pentru „economia paralelă".

La ei, ca şi la noi „aparatul politic şi administrativ a devenit o marfă". Făcând investigaţii, Timofeiev, a aflat că un „post de secretar de partid al unui raion costa diferit, în funcţie de ce raion era, aproape sau departe, bogat sau sărac etc. ŞI DACĂ POSTURILE DE PARTID AU DEVENIT O MARFĂ ATUNCI CE SĂ MAI SPUNEM DE CELE DE PREŞEDINTE SAU DIRECTOR DE IAS; UZINĂ, TVR etc.?

Toate astea nu sunt excepţii ci ĂSTA-I SISTEMUL SUB CARE AM TRĂIT şi CONTINUĂM SĂ TRĂIM.

Întreg sistemul sovietic – ca şi acela copiat de slugile Moscovei în 1945 şi menţinut până azi, 1 septembrie 2001 – tot, fără excepţie afirmă L. T. „nu este decât o gigantică „economie la negru" – de produse, privilegii, servicii, posturi.(...) *Lucrul esenţial este păstrarea puterii.*

Nu rezultatul material este esenţial.

Nu bunăstarea „poporului muncitor".

Toate astea sunt vorbe, lozinci, palavre.

De aceea, susţine L. T. , trebuie să i se acorde vechiului aparat de partid posibilitatea să „devină util". CU CONDIŢIA SĂ NU-I ÎMPIEDICE PE CEILALŢI SĂ FACĂ ACELAŞI LUCRU.

Nenorocirea este că „nu ştiu pur şi simplu, ignoră cum să devină antreprenori cinstiţi şi de aceea tremură în faţa celor ce ştiu şi care pot şi de aceea ei s-ar putea ridica împotriva schimbării pentru a-şi păstra puterea. ŞI POT ÎNCĂ. Presa din Rusia afirmă că ei au lansat sloganul: „Înapoi spre 1985". La noi funcţionează alta: „Era mai bine pe timpul lui Ceauşescu".

Şi, în faţa a tot ceea ce s-a întâmplat şi la noi şi la ei ne putem asuma întrebarea lui L. T.: „Vom rămâne un mare popor sau, pur şi simplu, în perspectiva istorică vom fi, în memoria descendenţilor noştri un fenomen PSIHOLOGIC DERIZORIU al secolului 20" ?

Se ştie, de la Petre Ţutea, că ideologia comunistă este asemenea sifilisului – sau, am spune noi, SIDEI; odată contaminarea produsă efectele sunt idelibile; purtătorul unei gome sifilitice va face aceeaşi formă de boală cu cea a oricărui alt bolnav din lume.

Marxiştii – din Rusia, România sau Cuba erau ostili oricărei idei noi pentru că descoperirile ar fi putut repune în discuţie bazele marxismului. Este politica „antirevizionistă" practicată de asociaţiile evreieşti din toată lumea împotriva celor care repun în discuţie, în funcţie de noile date istorice, povestea „holocaustului".

Ideologia a determinat acceptarea teoriilor unui şarlatan, Lîsenko şi împuşcarea unui biolog adevărat, Nikolai Vavilov; şi tot ea a refuzat existenţa ciberneticii, electronicii sau biologiei mendelev - iene.

După prăbuşirea comunismului singurul liant dintre oamenii de ştiinţă şi statele comuniste, liant construit din constrângeri, teamă şi posturi sigure şi ceva mai bine plătite s-a spulberat.

Şi în absenţa constrângerii care menţinea barajul plecării în „afară" cei mai dotaţi dintre cercetătorii, savanţii, ştiutorii fostelor ţări socialiste au părăsit „raiul comunist" pentru „iadul capitalist". De unde se trage şi vorba ştiută că „ubi bene, ibi patria".

Maxime şi aforisme... dulci

* Credinţa este o convingere susţinută despre ceva şi în ceva, demonstrată sau nu, de lungă sau scurtă durată, cu sfârşit realizabil sau efemer. Când este concepută şi trăită în spirit moral creştin, ea ne dă linişte sufletească; este răbdătoare, împăciuitoare cu tine însuţi şi mântuitoare de păcat;

* Grija pentru formarea şi răspândirea limbii literar naţionale cu o structură, stil şi conţinut specific românesc, păstrat în tradiţie şi obiceiuri, întăreşte patriotismul neamului ornamentându-l cu idealurile spirituale pe care Dumnezeu cu multă generozitate le-a sădit în destinul tragic, dar măreţ şi nobil al omului carpatin. Ea trebuie susţinută mereu altfel; pe măsura slăbirii ei slăbeşte şi dragostea de patrie uşurând fărmiţarea sufletului şi îndepărtarea lui de neam până la descompunere şi nepăsare totală;

* între numărul religiilor şi eficienţa Harului Divin raportul este invers proporţional: cu cât ele s-au răspândit şi le-a crescut şi numărul, cu atât s-a diminuat şi a scăzut şi harul monahilor, care din cauza unei superficialităţi spirituale determinate de această creştere au devenit din misionari un fel de funcţionari salariaţi de cult;

* Tradiţia e asemenea unui fluviu revărsat care îşi adună apele în matcă; ea uneşte oamenii unei naţiuni păstrându-i specificul şi făcând – o mai puternică.

Simion GIURGECA

(urmare din pag. 4)

* **(O carte...)** minciună (al 2, art. 41) „proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular" (care lege?)

A şaptesprezecea: statul este OBLIGAT să ia măsuri de dezvoltare economică şi protecţie socială de natură să asigure cetăţenilor UN NIVEL de TRAI DECENT (este greu să aduni în atât de puţine cuvinte aşa de multe neadevăruri!).

A optsprezecea: integral articolul 45 privind PROTECŢIA COPIILOR şi a TINERILOR unde minciuna merge braţ la braţ cu bunele intenţii – cele care se folosesc, precum se ştie la macadamizarea iadului!)

A nouăsprezecea: integral articolul 46 – care protejează persoanele handicapate – din care amintim cea mai reuşită tentativă: acordarea de certificate de handicapat la întrecere socialistă cu cele de revoluţionar – unor indivizi care nu aveau decât un singur handicap: NESIMŢIREA.

O singură întrebare: unde se află descrisă POLITICA NAŢIONALĂ pe care statul trebuia să o asigure conform acestui articol?

A douăzecea: al. 4 din art. 47: autorităţile publice au obligaţia să răspundă la petiţii în termenele şi condiţiile stabilite potrivit legii!

La care trebuie adăugată cea stabilită în articolul 48 – aliniatul 1 – unde ni se promite că „persoana vătămată într-un drept de o autoritate publică, fie doar prin ne soluţionarea în termenul legal a unei cereri este îndreptăţită să obţină recunoaşterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei".

Dar unde o fi legea organică care a stabilit condiţiile şi limitele exercitării acestui DREPT?

A douăzeci şi una – este o minciună care ilustrează teoria lui Maiorescu a FORMELOR FĂRĂ FOND – Este vorba de AVOCATUL POPORULUI care ar fi trebuit să apere DREPTURILE şi LIBERTATEA CETĂŢENILOR!

A douăzeci şi doua: art. 58: Parlamentul este (...) UNICA AUTORITATE LEGIUITOARE A ŢĂRII

(Dacă minciuna este regina Constituţiei făcătorii acesteia folosesc interdicţia ori de câte ori sistemul – dominat de ceea ce Eminescu numea RAUBSYTHEM – pe româneşte – sistem pirateresc – ar putea fi împiedicat să-şi împlinească menirea: jecmănirea poporului român.

Spre exemplu, fiecare: cetăţenii pot propune o iniţiativă legislativă în condiţii, este adevărat, greu de realizat – dar nu ÎN PROBLEMELE FISCALE şi nici cele cu caracter INTERNAŢIONAL!).

În schimb UNICA AUTORITATE LEGISLATIVĂ renunţă la unicitatea sa ca să-şi delege „UNICA SA ACTIVITATE" Guvernului – care, se ştie, tot din constituţie că nu poate fi în acelaşi timp şi una şi alta!

Minciuna a douăzeci şi doua o întâlnim în articolul 117 care afirmă că (1) ARMATA ESTE SUBORDONATĂ VOINŢEI POPORULUI, PREVEDERI CE SE APLICĂ (aliniatul 3) POLIŢIEI ŞI SERVICIILOR DE INFORMAŢII!

Iar cea de-a douăzeci şi treia este mai mare decât Everestul: Judecătorii sunt independenţi şi se supun NUMAI LEGII!

Am greşit, există şi a douăzeci şi patra care depăşeşte Everestul: „Procurorii îşi desfăşoară activitatea potrivit principiului legalităţii, al imparţialităţii şi al controlului ierarhic sub autoritatea ministrului Justiţiei" – pentru că, se ştie, că unde sunt multe moaşe, copilul rămâne cu buricul netăiat!

Dar iat-o pe cea de-a douăzeci şi cincia: imparţialii judecători se supun DOAR LEGII (care la nevoie, dacă-i necunoscută li se comunică prin telefon fie de la Cotroceni, fie de la Guvern sau chiar de acasă de la orice alt stăpân) şi legaliştii procurori sunt numiţi la propunerea Consiliului Magistraturii ce se alege din 4 în 4 ani de camera deputaţilor şi de senat care, firește, vor vota oamenii partidului majoritar...

Iar acum ţineţi-vă bine intrăm într-un domeniu în care statul post-comunist şi-a dovedit priceperea şi destoinicia în ultimii 11 ani – calităţi ce sunt asemenea celor care au dominat economia României în cei 50 de ani de comunism.

Nici nu trebuia să ne aşteptăm la altceva pentru că ce iese din pisic, şoarece mănâncă, iar fiul *peceristului* va fi comunistul zilelor noastre.

Minciuna a douăzeci şi şasea triumfă în titlul IV al Constituţiei noastre şi începe cu articolul 134 care stabileşte că „economia României este una de piaţă, în care statul TREBUIE să asigure libertatea comerţului, protecţia concurenţei loiale (model pieţele bucureştene dominate de faraonii lui Iliescu), crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producţie (model Triţă Făniţă) şi mai ales STIMULAREA CERCETĂRII ŞTIINŢIFICE"... prin exilarea cercetătorilor în ţările *subdezvoltate* – precum Statele Unite, Germania sau Canada) „şi exploatarea resurselor naturale în concordanţă cu interesul naţional (vezi politica forestieră)" culminând cu „CREAREA CONDIŢIILOR CREŞTERII CALITĂŢII VIEŢII"...

Nu veţi întâlni niciunde în această Constituţie care nu putea să fie mai presus de mintea, pregătirea, prejudecăţile şi, mai ales, a „idealurilor întinate ale socialismului" celor care au întocmit-o şi au scris-o într-o românească la fel de strâmbă, deci, nu veţi întâlni acel principiu, fără de care un stat nu se poate guverna cum se cuvine, şi ANUME SEPARAREA CELOR PATRU PUTERI: legislativ, executiv, judecătoresc şi mass – media.

Absenţa enunţării acestui principiu să fie pricina majoră a relelor de care suferim şi regimului mincinos în care trăim?

Sau nu este vorba decât de efectele secundare ale celor care suferă încă de maladia secolului: sifilisul comunismului?

(urmare din nr. 50 – 51 / 2001)

PROFESORUL Ion Petrovici: Un prieten şi un apărător al legionarilor în prigoană

„A fost apoteoza care l – a iluminat puţin înaintea morţii sale – apoteoza omului care, desigur, ieşea din comun, dar mai ieşiră şi din actualitate, fiind poate împăcată cu uitarea crescândă ce se lăsa în juru-i mai de mult... „

Şi Ion Petrovici, şi Victor Eftimiu, toată românimea ştia, atunci, că profesorul Ion Găvănescul era legionar, un întemeietor şi doctrinar al legiunii, muţi ani preşedinte al *Senatului Legionar* şi după unii legionari şeful spiritual al Mişcării. De aceea acordarea unui asemenea premiu de stat unui om ca Ion Găvănescul, într-un moment când totul era pregătit pentru ieşirea României din războiul „marelui" Hitler, constituia un act de semnificaţie politică mai mult decât literară.

Ceva mai târziu am avut ocazia să aud din gura lui Victor Eftimiu semnificaţia politică a acestui fapt: *„simpatia pentru legionari, pentru o lume asuprită..."* Iar nouă ani mai târziu, la Aiud, şi profesorul Ion Petrovici ne va explica, în puţine că a voit să simbolizeze în anul dezastrului numit „eliberare, acordarea *Premiul Naţional pentru proza literară* unui lider legionar de factura profesorului Găvănescul: ...nu *numai simpatia pentru legionar, ci şi recunoaşterea, o recunoaştere tardivă a unei realităţi simple şi dureroase, anume că legionarii au avut dragoste în semnalele lor de alarmă cu privire la ce va însemna pentru omenire haosul şi dezmăţul comunist care venea cu tancurile sovietice şi cu blagoslovenia masivelor ajutoare ale marilor democraţii occidentale..."*

Aceasta a fost profesorul Ion Petrovici şi sunt fericit că la penitenciarul Aiud, în lunile de detenţie exterminare am reuşit să împart turtoiul şi lingurile de ciorbă cu acest mare caracter şi mare luptător împotriva infernului comunist...

Vasile BLĂNARU – FLAMURĂ

Erată (la articolele semnate de prof. Ioan ŞTEFAN, Babadag):

La „Frăţiile de cruce..."

În nr. 45 – 47, pag. 8, col. 1, r. 37, „directorului" se va citi „directorul"; col. 2, ultimul rând „clasa a VIII –a" se va citi „cl. a V – a", Panaitescu Ştefan, cl. a V –a, Aslan Alexandru, cl. a VIII – a"; col. 3, r. 10 de jos în sus: „Rabiţchi" se va citi „Ribiţchi" ;

La „Căderea în comunism"...

În nr. 48 – 49: col 1, pag. 12, r. 21, „asigurându-se" se va citi „micşorându-se".

Calvarul românilor strămutaţi din Cadrilater

În vara anului 1940, din trupul Patriei, au fost sfârtecate teritorii străvechi româneşti: Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţa; Nordul Transilvaniei; Sudul Dobrogei (Cadrilaterul) de către URSS şi respectiv Ungaria şi Bulgaria, după ce Europa fusese împărţită în zone de influenţă între Germania şi URSS prin Pactul Ribbentrop – Molotov din 23 August 1939.

Acest pact găsise România interbelică nepregătită să facă faţă unei asemenea situaţii grave internaţionale pentru că cei de la conducerea Ţării nu se preocupaseră de întărirea puterii de apărare a teritoriului naţional, ca să impună respect vecinilor, nici de schimbarea orientării externe cum ceruse . Corneliu Zelea Codreanu, care sesizase cu mulţi ani înainte pericolele care pândeau Ţara. Mai mult, sub presiunea Bulgariei, regele Carol al II – lea, acceptând să cedeze teritorii, a ţinut cu încăpăţânare, sprijinit de Nicolae Iorga, să aibă loc simultan şi schimbul de populaţie, un fel de „purificare etnică" , pentru a „rezolva" pentru totdeauna problemele teritoriale cu aceste state revizioniste, renunţând astfel fără nici un drept, pentru totdeauna, la teritoriile străvechi româneşti care urmau să fie cedate. În Consiliul de Coroană din 23 August 1940 Nicolae Iorga, nesocotind moştenirea lui Burebista şi a lui Mircea cel Bătrân asupra teritoriilor dintre Dunăre şi Marea Neagră, unde romanitatea fusese totală până la năvălirea slavilor şi apoi a bulgarilor, conferind astfel românilor dreptul istoric de stăpânire a acestui spaţiu, spusese că „eu sunt naţionalist, nu expansionist, anexarea Cadrilaterului a fost o greşeală; eu am fost împotriva anexiunii, la timpul său. E justificată retrocedarea către Bulgaria. Dacă câştigăm prin aceasta o prietenie , prietenia ne este scump plătită [X)] , pledând astfel ca cel mai înfocat revizionist bulgar pentru cedarea către Bulgaria a Cadrilaterului, străvechi pământ românesc! „Românii să fie aduşi acasă" , adaugă el [X)] . De parcă în Cadrilater ei n - ar fi fost acasă!

După aprecierea lui Mihail Manoilescu, ministru de Externe, obligat să semneze Dictatul de la Viena, care cuprindea şi cedarea Cadrilaterului către Bulgaria, aprecia că „semnarea Tratatului de la Craiova la 7 septembrie (privind cedarea Cadrilaterului; n. n.) a fost o scurtă formalitate şi un joc de aparenţe" [XX)] , căci sentinţa fusese dată la Viena la 30 August. Prin Tratatul de la Craiova, pe lângă cedarea Cadrilaterului, cu cele două judeţe, Durostor şi Caliarca, se prevedea, după ideea lui Carol al II – lea şi Nicolae Iorga şi schimbul de populaţie obligatoriu: Bulgarii din nordul Dobrogei să plece în sudul Dobrogei cedat, iar românii de acolo să vină în locul lor; făceau excepţie familiile mixte care puteau opta pentru strămutare sau nu.

Hitler, care a dictat „Arbitrajul" de la Viena, n-a acceptat şi pentru Nordul Transilvaniei schimbul obligatoriu de populaţie, cum ceruse Carol al II – lea, ceea ce ar fi însemnat o nenorocire în plus pentru viitorul Patriei! Să se fi gândit oare Hitler la modificarea „arbitrajului", în viitor, în funcţie de fidelitatea României sau Ungariei faţă de Reich?

(continuare în pag. II Supliment)

prof. Ioan ŞTEFAN

(urmare din pag. 5)

* **(DE CE?)**

Ce se află în spatele acestor proiecte şi vorbe bune ?

Verheugen recunoaşte că problema ţiganilor nu va stopa extinderea Uniunii Europene – dar că este nevoie de blocarea ei, la sursă, înainte de a se discuta acordul libertăţii forţei de muncă. „UN EXOD AL ŢIGANILOR în EU – toată lumea este de acord – ar fi UN DEZASTRU POLITIC PENTRU O UNIUNE în curs de LĂRGIRE!!

Ca şi în cazul EVREILOR nimeni nu neagă că, de-a lungul istoriei, ŢIGANII au fost prost trataţi. Dar, în ambele cazuri, părţile implicate nu vorbesc despre cauzele acestor conflicte – „cultura criminalităţii meschine din unele grupuri de ţigani. Şi asta nu o spun „huliganii de extremă dreaptă" ci un orecare fermier din Kent – în sud-estul Angliei".

Dar cum se definesc ţiganii?

Dicţionarele spun că ei ar fi „nomazi cu pielea întunecată ce vorbesc limba romany, fiind ei de origine hindusă".

Dar nu toţi au pielea brună şi, cel mult, 4 milioane vorbesc romany; sigur nu sunt nici egipteni – de unde le-a venit numele în englezeşte (gypsies); un profesor de la o universitate din Texas – Jan Hancock – afirmă că ţiganii originali ar fi un amestec de grupuri etnice indiene adunate prin secolul 11 ca să reziste incursiunilor islamice.

În ce priveşte limba ea s-ar fi dezvoltat în India ca o „lingua franca" militară cu masive influenţe persane iar cuvântul romany pentru un NE-ŢIGAN, GADJE (gagiu, în România) este unul derivat din cel hindus GAJJHA – adică CIVIL.

Prima înregistrare a prezenţei ţiganilor în Vest o găsim la 1054, în Constantinopol; prima apariţie în Europa ca anexe militare a trupelor otomane. „Pentru că au fost luaţi, din greşeală, drept musulmani, afirmă, cu regret, domnul Hancock, a determinat apariţia anti-ţigănismului".

„Nu am devenit nomazi pentru că am ales aşa ceva" – spune preşedintele *Uniunii Internaţionale a Romanylor* – Emil Scuka (care şi-a propus să reprezinte ţiganii de pretutindeni; este adevărat pe banii „gagiilor") – ci pentru că li s-a interzis intrarea ţiganilor în oraşe iar ţiganii şi-au găsit utilizări la marginea societăţii ca lucrători în metale, amuzament şi HOŢI.

În România au fost sclavi până în 1864; pogromurile s-au produs de-a lungul Europei până la „holocaustul" din anii 40 căruia ţiganii îi spun „porramous" – adică nimicitorul, devoratorul".

Autorul (autorii) textului afirmă că cei mai mulţi dintre ţigani nu au ajuns în lagărele morţii ci că „unităţi de poliţie locală, FERICITE SĂ-I CRUŢE PE NAZIŞTI de acest efort, i-au împuşcat şi nomazii s-au EVAPORAT".

IMPRESIONANT – în această privinţă – ar fi faptul că ŢIGANII NU AU FOST MENŢIONAŢI LA NURNBERG! (Uluitoare declaraţie! Deci, ni se spune, că „nexistând înregistrări scrise şi cu tradiţii ascunse" nu au mai putut să se înfrupte din pomana porcului ce au înşfăcat-o la terminarea războiului evreii. Dar dacă o fi fost vorba de niscaiva socoteli financiare – precum porţiile reduse – dacă partenerii se înmulţesc? n. n.).

Nu contează că populaţia majoritară îi priveşte ca pe un tot pentru că ţiganii sunt organizaţi în familii patriarhale, uneori clanuri, dar niciodată NAŢIUNE (Chiar atunci când grupuri disparate de ţigani se întâlnesc – precum în lagărele italiene pentru nomazi – antagonismul mutual îi desparte rapid).

Chiar terminologia este înşelătoare; ROMA este termenul preferat dar nu toţi ŢIGANII... (ROMA-ŢIGAN este mult mai elastic) toţi ROMA, sunt ŢIGANI. Dar acesta este un termen „încărcat" deoarece de-a lungul Europei ŢIGAN este echivalent cu HOŢ.

Şi nu FĂRĂ JUSTIFICARE. Rata criminalităţii ţigăneşti este mai mare (deci transferul prost al ţiganilor în sistemele judecătoreşti este mai frecvent). Comitetul Helsinki afirmând că 60% dintre puşcăriaşii din Ungaria sunt ţigani; de 12 ori mai mult decât media pe naţiune; în Spania, unde ţiganii reprezintă 1,5% din populaţie, ţigăncile sunt de 4 ori mai multe închise decât restul populaţiei.

Dar, în ansamblu, ţiganii nu au vreme pentru „gagii".

Ţiganii tradiţionali, precum cei care cerşesc, cu un copil în braţe, în Londra, sunt cei mai mulţi din ROMÂNIA – descendenţi ai sclavilor eliberaţi: fiind fără pământ ei şi-au creat o cultură a serviciilor. Pentru ei „gagii" sunt potenţialii consumatori (sau ţinte, în cazul şuţilor). Relaţiile sunt şi mai viclene atunci când grupurile tradiţionale ţin seama de legi create de sentimentul unei IMINENTE SPURCĂRI , ideea fiind că un contact cu un GAGIU, mai ales unul sexual, este o poluare ce se pedepseşte prin exil (banishment) lucru inteligibil dacă ne amintim de cadrul castelor din India lor natală.

Articolul este ilustrat cu un grafic intitulat UNDER COUNTED (Subevaluat) – (cifrele sunt obţinute de la *Centrul pentru Dreptul European*, Roma şi *Grupul pentru Minoritatea Naţională*) – din care reiese că, în frunte, s-ar afla România, cu 2, 5 milioane (faţă de milionul acceptat oficial), urmată de Bulgaria (2 milioane comparativ cu 750 mii cât apar în recensământul oficial), Spania 2 milioane (1, 2 milioane oficial), Ungaria 1, 5 milioane (oficial sub 500 de mii), Slovacia 1, 250 milioane (250 mii în recensământ), Turcia 1, 250 milioane, Iugoslavia, 1, 250 milioane (400 mii), Rusia 1 milion (400 mii), Franţa 750 mii, Cehia (750 mii comparativ cu 200 mii oficial), Macedonia (750 mii faţă de 200 mii), în timp ce Grecia afirmă că are în realitate 1, 250 milioane în timp ce sursa ţigănească afirmă că nu ar fi decât un milion.

Germania, Anglia şi Italia câte 500 de mii în timp ce Albania, Polonia şi Bosnia ar avea sub 400 de mii.

(continuare în pag. 14)

LA REBOTEZAREA PARTIDULUI COMUNIST

Pentru a-şi păcăli electoratul după fiecare fundătură politică comuniştii îşi schimbau eticheta: au început prin a fi „partidul comunist DIN România" care-şi stabilise şi ţinta *dezmembrarea ţării*, a devenit BPD prin anii 40 dat fiind micimea lui numerică şi mintală, ca să devină nitel mai târziu PMR când reuşeşte să-şi înfrângă adversarul – *partidul social democrat român* – folosindu-se de cele două tehnici invincibile: nimicirea celor care nu doreau să mănânce ciuperci şi răsplătirea celor care, în frunte cu Lotar Rădăceanu acceptaseră desfiinţarea prin „absorbţie" cum se zice azi. Mai apoi iată-l revenind pe scenă cu alt nume PCR – nu „din România" ci „Român".

Când se 'mburdă* şandramaua comunistă o parte dintre şobolani a iau la fugă, altă parte – foarte puţini, sunt ucişi de mateloţii ce se îndreptau spre insula comorilor, iar restul, marea mulţime se îmbracă în noile uniforme salvatoare: FSN.

Dar nici aici nu rămân toţi: unii devin FDSN, alţii FSN-PD iar unii dintre ei sunt trimişi să muncească la negru în toate acele formaţii care – ar fi putut deveni concurenţe la „marea jefuire a ţării".

Se duc la biserică pentru a fi re-botezaţi – deşi sunt în, adâncul sufletului „liber – cugetători" se ţin cu amândouă mâinile de icoane şi lumânări, făcând cruci strâmbe.

Şi reapar în lume cu noi titluri: PDSdR adică *partidul democraţie sociale din România*: aşadar, avem social – democraţie şi democraţie socială.

Dar cum asta nu-i de bun augur iar internaţionala socialistă nu vrea să-i miroasă sediul a pucioasă marxist-leninistă atunci se închiriază un lift la hotelul ambasador şi tot activul partidului social democrat – sau mai corect spus – „rămăşiţele lui" se decid în unanimitate – din dragoste pentru ţărişoară şi postuleţe să-şi vândă fecioria numelui în vederea refacerii virginităţii marelui partid unic: PESEDEAUA NAŢIONALĂ. Pupături *piaţa endependenţei*, strigăte, urlete, lozinci, mititei cu sare şi bere. Totul plătit de la buget, că n-om fi noi alde Marghiloman să plătim banchetele Ministerului din finanţele buzunarului propriu. Om fi noi proprietari şi moşieri noi, făcuţi, da' nici chiar aşa!...

Când au auzit de toate astea liderii social-democraţiei sudeze s-au bucurat foarte – mai ales că se lasă şi cu o soluţie pentru cea mai veche răfuială financiară dintre cele două ţări – dar, fiind ei luaţi model de către bunicuţa – preşedinte, ne-au atras atenţia că este cam prematură întreaga ispravă.

De pildă, domnul BO SODERTEN profesor de economie la Lund, membru al partidului până-n 1988, afirmă că „o ţară care doreşte să se îndrepte spre social-democraţie trebuie să plece de la CAPITALISM – care ESTUL EUROPEI este departe de a-l fi realizat".

„Economia de piaţă capitalistă este o condiţie inevitabilă".

„Acest stadiu nu poate fi sărit pentru că, evident, social - democraţia, este o suprastructură care devine posibilă doar într-un stadiu înaintat al capitalismului. Oricine crede sau afirmă contrariul şi pune carul înaintea boilor va vedea că TREABA NU FUNCŢIONEAZĂ".

Dar comuniştii nu puteau accepta această soluţie. Pentru că în mod evident ei ar fi fost eliminaţi de la pomana „socialismului real".

Imediat după căderea zidului consilierul lui Gorbaciov pentru Germania afirmă că „odată terminate „formele totalitare" ale socialismului" , „arborele acestuia este mai verde ca niciodată", şi există două judecăţi diametral opuse: COMUNISMUL A FOST O PACOSTE sau că TOTALITARISMUL este un soi de excrescenţă care a deformat socialismul, care, fără bagajul totalitar, ar CUCERI LUMEA.

Strategia comuniştilor, abilă şi vicleană, a început prin aruncarea lestului începând cu mai sus amintita schimbare de nume concomitent cu pedepsirea liderilor mai vizibili fie doar cu pedepse ce seamănă a recompense.

Singura excepţie asasinarea celor doi care, se pare, că nu au putut fi cumpăraţi.

Toate acestea sunt procedee standard pentru comunişti şi fiecare nou dictator a început prin a „descoperi" şi „repudia" abuzurile precedenţilor ca să facă loc abuzurilor proprii.

Al doilea pas: un târg cu celelalte forţe sau cu parte din ele – care ar fi dornice să conlucreze la cioplirea unui socialism cu faţă umană sau cu faţa îndreptată spre „economia socialistă orientată spre piaţă" în care, cum zicea unul dintre ţuţării sistemului domnul Hans MODROW, nu concepe „şomajul" sau „uciderea beneficiilor sociale".

Lozinca socialiştilor – mai ales a celor din vârful paradei este cea preluată de la eroii lui Caragiale: „ori să trăim toţii, ori să murim toţi".

Dar şi aste îi o stratagemă cunoscută: de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial partidele comuniste din estul europei au încercat să se legitimeze prin lipirea lor de toate „grupurile democratice şi iubitoare de pace", comuniştii stabilind însă cine face şi cine nu face parte din aceste turme iubitoare, democrate şi paşnice!

Şmecheria numărul 3: dat fiind că „alegerile libere" nu pot fi evitate atunci se importă sfetnici în domeniu din ţările capitaliste – Statele Unite mai ales – pentru a se realiza intrarea unui număr cât mai mic de OAMENI NOI care ar fi tentaţi să elimine întregul sistem de conducere al Statului, economiei şi culturii, (după revenirea în fruntea bucatelor, din anul 2000, conducerea ţării – în toate domeniile a fost încredinţată aceleiaşi echipe coagulată în jurul corifeilor de mâna a doua (la propriu şi la figurat) care au fost şcoliţi, instruiţi şi educaţi de grupul Ceauşescu cu foarte multe *intarsuri* de resturi securisto-militare).

iulie, 2001.

(continuare în pag. 15)

Tacitus jr.

(urmare din pag. 12)

*** (DE CE?)**

Aşadar, ar exista în Europa între 6 şi 12 milioane de ţigani.

Există în raportul revistei engleze descrierea unui ghetto din Bulgaria (Marchevo - Rodope) la câteva mile de graniţa cu Grecia. Toţi cei capabili de muncă sunt şomeri; nu au nici electricitate nici gaze; nu există nici o măsură de igienizare; gunoiul şi resturile sunt pretutindeni.

Singura carte existentă în ghetto este o biblie lăsată de un evanghelist bulgar. Puţini o pot citi; cei mai educaţi au părăsit şcoala la 15 ani.

Atari aşezări – susţine preşedintele Bulgariei, Petar Stoinov – ar fi în număr de vreo 300 în Bulgaria şi mai multe mii în restul Europei.

În Slovacia 25% dintre ţigani ar trăi aşa şi nu există nici bani, nici voinţă politică pentru o viaţă mai bună.

Standardele sanitare s-au prăbuşit; au crescut malformaţiile genetice, a crescut mortalitatea infantilă, precum şi procentul îmbolnăvirilor prin tuberculoză, iar numărul copiilor din orfelinate reflectează agravarea condiţiilor: 75% din copii instituţionalizaţi în România sunt ţigani – „mă întristează acest lucru – spune unul dintre liderii ţiganilor – dar nu poţi creşte copii pentru secolul 21 în condiţiile secolului 13".

Este adevărat. Dar nimeni nu vrea să vorbească despre cauzele acestei stări de fapt; şi acest lucru este valabil în toate domeniile de activitate şi grevează rezolvarea unor probleme pentru care conducătorii României nu cunosc decât o singură unealtă: ciocanul.

De la asasinarea câinilor la asasinarea elitei ţării, timp de 50 de ani, de la distrugerea solului la sărăcirea continuă a majorităţii populaţiei – toate sunt opera unei ideologii imbecile şi a unui grup de aşa zişi conducători criminali. Despre care NIMENI NU VREA SĂ SCOATĂ O VORBĂ!

Tinerii ţigani – cei născuţi ca produs al decretelor aberante ale găştii Ceauşescu – din care se trag absolut toţi cei care se află azi la conducerea ţării – de la miliţienii botezaţi poliţişti la *ilieşti, năstaşii şi ghermanii* rebotezaţi „creştini-ortodoxi" – habar nu au ce-i acela un loc de muncă şi, susţine raportorul, DISCRIMINAREA RASIALĂ NU INTERVINE ÎN ACEASTĂ SITUAŢIE pentru că NU EXISTĂ NICI UNDE LOCURI DE MUNCĂ PENTRU CEI NEPREGĂTIŢI şi ANALFABEŢI.

Iar pregătirea şcolară cere mult timp, efort şi o mică dotare genetică pe când furtul din trenurile de noapte ce leagă Fraga de Cosice sau din autobuzele supraaglomerate ale Bucureştiului sunt mult mai uşor de practicat.

Sancţiuni?

Uneori – şi foarte frecvent – dacă-l ungi pe domnul ofiţer – totul continuă fără probleme; iar dacă ajungi la puşcărie – mai ales în prag de iarnă ai lumină, apă, ceva curăţenie şi mâncare plus instituirea în tehnologii moderne pentru reluarea activităţii după ce Parlamentul, Guvernul sau domnul Iliescu mai vine cu niscai amnistii, graţieri sau alte iertăciuni. Că iar o să fie alegeri şi o să fie nevoie de voturile noastre!

Se pare că lumea începe să înţeleagă că nu te poţi izola de comportarea inacceptabilă a vecinilor tăi – aşa cum au încercat orăşenii cehi ce au ridicat un „zid real" între ei şi ţiganii lor; aşa cum ideea Israelului de a-şi înconjura ţara cu un zid, dublat cu un gard electrificat şi triplat de un altul ghimpat nu-i va putea elibera de frica pe care ne-o produce cel ce nu se teme de nimic – nici măcar de moarte.

Soluţiile se află altundeva.

Pentru realizarea lor nu sunt suficienţi doar banii.

Este nevoie şi de bunăvoinţa celor pe care dorim să-i ajutăm.

La Cluj s-au acordat locuri, FĂRĂ EXAMEN, pentru 150 de tineri ţigani la Universitate; Statele Unite au dăruit 585, 000 dolari destinaţi unor proiecte educative în favoarea ţiganilor; preşedintele Slovaciei susţine că pentru instruirea copiilor din această etnie trebuie să li se asigure şcoli cu internat; oameni precum Drăgan Ristic (ţigan), directorul unui teatru, lucrează la traducerea documentelor ce privesc drepturile omului în limba ROMANY – lucru dificil pentru că această limbă a fost codificată doar acum 10 ani şi are un dicţionar cu doar 5000 de cuvinte.

Toate acestea vor fi inutile – dacă, de pildă, pentru cele 150 de locuri la Universitatea din Cluj, unde vor găsi „clienţi"; sau dacă o societate în care 25% din populaţia activă este în şomaj ar putea să susţină internatele pentru ţigani în timp ce slovacii ce nu - şi plătesc chiria sau românii ce nu au bani pentru întreţinere sunt evacuaţi?

Şi, problema problemelor, de acord cu *The Economist* – este absenţa unor LIDERI BUNI din etnia ţigănească – pentru că aşa auto-numiţii „regi" cu reşedinţe strălucitoare şi merţane costisitoare sunt doar şefii unui clan ce acordă favoruri şi primesc tribut!

În ce priveşte activitatea politică, partidele lor politice nu se auto-agreează; în Slovacia sunt 17; în România vreo 5 - 7 şi acelaşi lucru se întâlneşte în organizaţiile internaţionale.

În particular oficialii Uniunii Europene, spun că nu au încredere suficientă în conducătorii ţiganilor nici pentru administrarea unui singur Euro.

Se pare că nu s-au schimbat prea multe de-a lungul secolelor!

Dar, fără organizarea înţeleaptă a unei schimbări, nici ţiganii, dar nici concetăţenii lor, nu-şi vor ameliora convieţuirea.

Despre soluţia acestei probleme vom scrie în publicaţia noastră într-un număr viitor.

(urmare din pag. 13)

***(La rebotezarea...)**

Puterea de a pune o întrebare şi nu alta şi de a formula această întrebare poate prejudicia răspunsul. De aceea s-a ales reprezentarea proporţională care determină existenţa unui număr mare de partide mici (ceea ce va duce, ca la ultimele alegeri, peste 11% din voturile micilor minoritari să intre în tolba marilor partide comuniste (în România *partidul comunist* este reprezentat din belşug în cel puţin trei partide parlamentare şi din belşug în celelalte) şi cu trecerea puterii în mâna celor care fac listele (şi de la care dornicii de fotolii parlamentare, doritorii, le pot cumpăra cu sume fabuloase – 1-2 miliarde lei).

Al patrulea raport: dat fiind că niscaiva privatizare este necesară atunci când trebuie să profităm de ea: comuniştii polonezi – de pildă dar şi cei români au convertit posturi de conducere din întreprinderile de stat în deţinători de acţiuni.

Concomitent consiliile de administraţie şi AGA - lele au fost „dopate = îndopate" cu PCR – (prieteni, rude, cunoştinţe) care, pe de o parte, aduceau „mălai" în puşculiţa partidului iar pe de alta, belşug în casele „conducătorilor de stat şi de partid".

Aceasta – împreună cu exercitarea controlului asupra băncilor – fie că se numea „BANCOREX, banca agricolă sau Dacia Felix" – a permis fostei nomenclaturi sau ginerilor şi copiilor acesteia, să stăpânească puterea economică pe căile familiare întâlnite în lumea a treia şi în China.

Lucrul cel mai remarcabil – afirmă Angelo M. Codevilla – în revista Commentary (martie 1990) este obrăznicia acestei strategii: *pe baza cărui drept oamenii care şi-au sărăcit şi brutalizat propriile popoare mai revendică vreun rol viitor?*

În ce priveşte România, comuniştii care au pus mâna pe putere după ce armata l-a demis şi ucis pe Nicolae Ceauşescu, au încercat să liniştească fervoarea anticomunistă a mulţimilor aducând, cu camioanele şi trenurile demonstranţi plătiţi ca să-i hărţuiască pe liderii unei opoziţii care „ar fi vrut să vândă ţara" deşi ei „nu mâncaseră salam cu soi" şi care mai aveau şi prostul obicei de „a gândi fără să muncească".

Aşa cum în anii '40 se auzea adesea „jos farmaciştii" dat fiind asemănarea fonetică cu „fasciştii" la fel în anii '90 se auzea „moarte intelectualilor" despre care partidul comunist, de-a lungul unei jumătăţi de veac, le-a povestit vrute, şi, mai ales, nevrute.

Dar dacă scena politică a estului este confuză asupra unui punct nu există nici o confuzie: cine va reuşi să stabilească cea mai semnificativă distincţie între el însuşi şi trecut?

În România, folosindu-se de „politica cucului" – adică instalarea în toate cuiburilor adverse a unor ouă străine provenite mai ales din lumea securiştilor (fie „lucrători" fie „turnători", fie indivizi şantajabili), după cei 7 ani dezastruoşi, economic, social şi politic, s-a pasat mingea „otrăvită" aşa zisei „convenţii democratice" care, în absenţa unor lideri reali şi purtată de dorinţa puterii cu orice preţ, fără o pregătire adecvată şi fără o organigramă clară s-au apucat să facă ce nu ştiau cu asociaţii pe care nu-i cunoşteau într-o lume plină de capcane, trape şi mine antipersonal.

Toţi „cucii otrăviţi" din cuiburile CDR-iste au fost reactivaţi; „structurili" – cum ar spune marele cârmaci, au intrat în rolurile mai dinainte stabilite şi pe mesele unui prim-ministru luat de la alte treburi şi pus la una la care nu se gândise, s-au înghesuit tot soiul de liste cu întreprinderi ce mergeau bine ca să fie alterat procesul privatizării, cu propuneri abracadabrante plus o serie de colaboratori pe care nu şi-a ales, nu-i cunoştea şi nu ştia ce sunt în stare.

Şi s-a văzut: aliaţii asupra cărora fostul conducător al PNŢCD – ului le

Restul se cunoaşte.

Din cei 5 asociaţi la „coaliţia cu pricina" singur PNŢCD a fost cu totul eliminat din cursă: celelalte fiind bine garnisite cu „cârtiţe" încât nu prezintă nici o primejdie.

În ceea ce priveşte economia – şi se ştie că şi cea mai mare poveste de iubire trece prin stomac" – partidul comunist şi oamenii săi pledează pentru introducerea unor modificări pas cu pas păstrându-se controlul asupra creditului – un sector care s-a aflat în primii 7 ani de iliescism complet în mâna statului şi un uriaş aparat social care să se ocupe de asistenţa socială, pentru că se susţine că schimbările vor aduce tulburări sociale.

S-a văzut că în timp ce masa salariaţilor din sectorul particular nu se bucură de nici un fel de asistenţă din partea marilor organizaţii sindicale, organizaţi ce nu s-au ocupat nicicând de situaţia falimentară a marilor întreprinderi de stat şi de existenţa unor reţele extinse de sustrageri de materiale, mărfuri, comenzi, etc. (aflăm acum că SIDEX nu plăteşte decât 2% din datoriile către stat şi anual are pierderi acoperite de la buget cu peste 300 milioane de dolari) – în schimb s-au organizat acţiuni de izgonire a investitorilor străini care doresc, între altele, să stabilească o anumită disciplină în această bramburelă economică.

Există, larg răspândită, afirmaţia că muncitorul din est este atât de abrutizat şi de miop încât preferă siguranţa continuării unei vieţi de mizerie – uşor ameliorată – în schimbul lenevirii pe viaţă; există o lozincă – „ei se fac că ne plătesc, noi ne facem că muncim" despre care ni se spune că ar fi expresia reală a satisfacţiei.

Dovezile arată contrariul şi cea mai eclatantă dintre ele este uriaşul val de emigranţi spre vest – unul singur a emigrat în est – dl. Marius Cârciumaru – care au invadat vestul SĂ MUNCEASCĂ NU SĂ LENEVEASCĂ.

Pentru că, oricâte satisfacţii ar avea socialismul CEA ECONOMICĂ NU SE AFLĂ PRINTRE ELE.

(continuare în pag. I Supliment)

(urmare din pag. 15)

*** (La rebotezarea...)**

Este însă clar – că cel puţin în vorbe comuniştii doresc să treacă la întreprinderea liberă dar nu este la fel de clar dacă ştiu ce ar fi de făcut sau, mai ales, dacă vor să o facă.

Se pare că în cei 12 ani două ţinte – deşi clamate de toată lumea nu au fost atinse de nimeni: privatizarea sau restructurarea întreprinderilor de stat cu cele mai mari pierderi şi înfiinţarea întreprinderilor mici şi mijlocii care– într-un timp record - au adus în Statele Unite 25 milioane de locuri de muncă.

Nu cumva bună starea realizată prin întreprinderi independente îi înspăimântă pe comuniştii care nu au uitat ce au învăţat în cele 50 de cursuri de partid şi mai ales că „libertatea economică creează ceas cu ceas şi în proporţii de masă capitalismul"? Sau, poate, ei sunt în continuare convinşi că nimic nu este mai util pentru o clasă politică profund coruptă decât existenţă mizeriei?

Dar – susţine autorul citat mai sus – socialismul, totuşi, este ceva mai mult decât ignoranţa economică voită. La urma urmei descoperirea că socialismul nu produce bunuri este relativ recentă.

În perioada postbelică Herbert Marcusse afirmă că o generaţie de „noi socialişti ar lua productivitatea superioară a capitalismului drept încă un motiv să-l urască. Pentru că societatea vestului nu este consemnată pentru înrobirea omului în această lume ci pentru că împlineşte aceste dorinţe lumeşti aşa de bine încât distrage masele de la adevăratele valori: SECULARISMUL, EGALITATEA sau, măcar JUSTIŢIA SOCIAL COMUNITARISMULUI şi, prin continuatorii lui Marcusse PROTECŢIA MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR".

Aceste ţinte au mai pus în mişcare ceva „ţintaşi" intelectuali din alte lumi dar în nici un caz pe cei din est unde comunismul a instaurat drept secularism îndoctrinarea ateistă, concomitent cu o discriminare socială şi economică faţă de cei credincioşi, dar şi cu prezenţa unor oameni ai bisericii care şi-au negociat principiile sfinte cu favoruri politice.

În ce priveşte „justiţia socială" care s-ar realiza prin a lua de la unii ca să se dea altora este, precum se ştie, şi ea o noţiune la fel de discreditară.

Şi nici valoarea socială a comunităţii înţesată de informatori ce-şi hrăneau privilegiile prin turnarea de date adevărate sau false despre cei din jurul lor – familie uneori, rude foarte adesea, mereu prieteni sau totdeauna cunoştinţe.

Dar „nimic din toate astea nu înseamnă, în mod obligatoriu că socialismul ar fi murit în estul Europei: poliţia continuă să rămână în mâinile unor oameni hotărâţi să maximalizeze puterea statului – cel puţin declamatoriu în timp ce, realitatea aşa cum a reieşit dintr-un recent raport al procuraturii după revenirea la putere a noului PSD fost PDSR, fost FSN, fost PCR corupţia a lut-o cu totul razna iar şansele haosului, ale calculelor greşite şi ale violenţei sunt din ce în ce mai mari.

Vă veţi întreba ce legătură are Suedia cu toate acestea?

Prima ar fi că actuala bunicuţă a ţării a propus într-una din multiplele sale înscăunări că „modelul Suedez" ni s-ar potrivi.

Pentru cei care nu au habar despre toate astea – şi dânsul nu este prima oară când calcă în strâchinile politichiei – multe puse în calea domniei sale chiar de copilaşii partidului al cărui preşedinte nu mai este, Suedia pare să dovedească că este posibil să ai un socialism care uneşte soiul de control economic caracteristic estului – minus sărăcia acestuia – cu agenda socială plus libertatea completă din vest.

Dar căile ei de dezvoltare NU SUNT EXPORTABILE.

În ce priveşte economia faptul cel mai grăitor din Suedia este că 94% din PIB este GENERAT DE SECTORUL PARTICULAR – ţara fiind în această privinţă MAI CAPITALISTĂ decât GERMANIA DE VEST.

Impozitele sunt cu mult mai mari decât în Germania.

Guvernul central al Suediei ia şi cheltuieşte 57% din produsul naţiunii – spre deosebire de 30% cât cheltuieşte la toate nivelele cel al Statelor Unite.

Impozitul maxim atinge 78%.

Aşadar, prima LECŢIE: Suedia nu poate fi citată în sprijinul propunerii realizării prosperităţii într-o economie cu un sector particular modest.

Iar problema socialiştilor din est ar fi – dacă vor să imite Suedia - să-şi convingă proprietarii bogaţi, particulari, din ţările lor, să le permită socialiştilor să le ia cea mai mare parte din ea şi să o cheltuiască după bunul lor plac.

Societatea suedeză a fost multă vreme neobişnuit de omogenă: etnic, religios şi, în bună parte, economic: NU EXISTĂ NICI O ISTORIE a UNUI CONFLICT INTERN.

Când s-a întâlnit social - democraţia cu Suedia ea a promis că va asigura o egală participare la BOGATĂŢIA CARE EXISTA şi care era BINE REPREZENTATĂ şi suedezii aveau încredere că liderii lor vor şti cum să împartă averea tuturor creată de toţi şi că vor fi corecţi în ce priveşte administrarea ei.

Popoarele estului european nu sunt o mare familie fericită. După zeci de ani de exploatare, de terorism securistic, de lipsuri şi abjecţie etatistă, este inimaginabil că vor acorda încredere unui alt set de lideri chiar dacă nu ar exista atâtea diferenţe etnice şi religioase.

Încrederea – stil Suedia – într-o guvernare imparţială este în afara oricărei discuţii.

(continuare în pag. II Supliment)

(urmare din pag. II Supliment)

* **(La rebotezarea...)** Dar s-a mai petrecut ceva foarte interesant: după o jumătate de secol de socialism, suedezii vorbesc despre ţara lor ca fiind condusă de INVIDIA REGALĂ A SUEDIEI – sentimentul vigilent al fiecărui cetăţean ca vecinul său să nu cumva să ia nici măcar un sfert de coroană din puşculiţa publică decât ceea ce i se cuvine sau să violeze vreunul dintre numeroasele regulamente începând de la plimbatul câinilor la creşterea copiilor. Un spionaj mutual ce nu diferă de cel caracteristic vieţii din est.

Iar deteriorarea progresivă a mediului socio-economic din Suedia este acelaşi cu cel din România: 20.000 dintre cei mai buni profesionişti, mai talentaţi şi mai energici EMIGREAZĂ ANUAL ceea ce l-a determinat pe ministrul de Finanţe să ceară reducerea maximului impozitat de la 78% la 55%.

Ca şi la noi impozitul nu-i decât o parte din climatul pe care mulţi îl socotesc absurd, contradictoriu sau / şi ridicol.

Singura lecţie – îşi încheia articolul citat (A. Codevila) – pe care o poate preda Suedia ţărilor populariste cu tradiţii politice dezordonate este: SĂ NU GÂNDIŢI LA ASTA.

SUEDIA NU ESTE VIITORUL NIMĂNUI – POATE CĂ NICI AL SUEDIEI!

(urmare din pag. 11)

* **(Calvarul...)** fidelitatea României sau Ungariei faţă de Reich?

Guvernul naţional – legionar instaurat la 14 septembrie 1940 moştenea astfel o situaţie extrem de grea, cu teritoriul naţional sfârtecat şi cu moralul armatei şi al aparatului de stat zdruncinat.

Cum între români şi bulgari, mai ales în Dobrogea Veche, se stabiliseră de – a lungul timpului bune relaţii de convieţuire, erau multe asemenea familii mixte încât atunci, când a fost să opteze între cele două posibilităţi, să plece sau să rămână, le –a fost foarte greu. Aşa s –a ajuns la separarea dureroasă a fraţilor de fraţi şi a părinţilor de fiii sau fiicele lor. Puţini erau cei care nu lăsau în urma lor rude apropriate, dar toţi lăsau gospodăriile şi casele părinteşti, satele natale şi cimitirele sfinte unde odihneau oasele moşilor lor. De aceea durerea oamenilor strămutaţi dintr-o parte în alta a Dobrogei a fost imensă nu numai de ordin sufletesc, dar şi material. Purificarea etnică de atunci a încălcat nu numai drepturile omului, dar a avut şi implicaţii politice grave asupra destinului Neamului nostru aici, la Dunărea de Jos, străvechi pământ românesc.

Pentru organizarea strămutării populaţiei s – a constituit în grabă un aparat de stat special având la nivel central „Ministerul colonizărilor" condus de Zwidenech [1)], cu un „sub-secretariat de stat al colonizărilor" [2)] căruia i se subordona „Comisariatul General al Dobrogei" cu sediul la Constanţa [3)]. Acesta avea câte un „Inspectorat Judeţean al colonizărilor", unul la Constanţa, altul la Tulcea [4)] încadrate cu inspectori ce supravegheau activitatea din localităţi, unde funcţionau „Sectoare de colonizare" [5)] conduse de secretari, de regulă ingineri sau învăţători. La nivelul localităţilor mai activau „delegaţi ai colonizărilor" [6)].

(va urma)

---

[x] **Mircea Muşat, Ion Ardelean**: *„România după Marea Unire"*, vol. II, partea a II – a, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti 1988, p. 1220 (Apud: Valer Pop: „Bătălia pentru Ardeal");

[xx] **Mihail Manoilescu:** *„Dictatul de la Viena"*, Ed. Enciclopedică, Bucureşti 1991, p. 183;

[1] **Arh. Stat Tulcea,** Fond. Prefec. Serv. Ad – tiv, Dos. 1306 / 1941, f. 70;

[2] Ac. fond şi serviciu (AFS), Dos. 1485 / 1942, f. 2 – 4;

[3] A. F. S., Dos. 1306 / 1941, f. 215;

[4] A. F. S., Dos. 1475 / 1942, f. 29;

[5] A. F. S., Dos. 1475 / 1942, f. 84;

[6] A. F. S., Dos. 1724 / 1944, f. 203;

Reflecţii creştine

* Faptele bune îi dau omului dragoste de viaţă, optimism, mulţumire şi îl aproprie de Dumnezeu;

* Prin credinţă şi rugăciune, fiecare suflet ajunge şi devine o casă în care Dumnezeu s-ar putea „sălăşlui" pentru îndepărtarea şi apărarea omului de ispită şi de „toată întinăciunea" pe care existenţa de astăzi o oferă şi o impune prin influenţă machiavelică necredinciosului şi ateului stăpânit de patimile satanice ale vremii;

* Creştinismul este împărăţia lui Dumnezeu întemeiată de Iisus Hristos sub forma instituţionalizată a Bisericii universale. În această împărăţie „...una sfântă soborniceasc şi apostolească biserică" oamenii se adună pentru a – şi lua hrana sufletului din cuvântul evanghelic spre a nu greşi în activitatea zilnică în cadrul relaţiilor cu semenii;

* Cine vrea să se mântuiască, să scape de griji inutile, de gânduri inumane, de ură, de grandomanie, trăind în simplitate, onorabil, cinstit, corect faţă de toate cele ce-l înconjoară pentru un trai mai bun al vieţii, cine vrea să fie fericit, îşi caută această fericire în „Izvorul Vieţii" care nu este altul decât Iisus Hristos. „Eu sunt pâinea vieţii; cel ce vine la Mine nu va flămânzi şi cel ce crede în Mine nu va înseta niciodată (Ioan cap. VI, v. 35)".

* Această căutare în spiritualitatea divină este singura alternativă care ne poate ajuta să scăpăm de satanismul apocaliptic al începutului de mileniu.

* Dă - ne, Doamne, Duhul Sfânt şi tăria răbdării ca să putem ajunge dincolo de culmile Golgotei în lumea pe care Fiul Tău ne-a răscumpărat – o sacrificându-se pe crucea de pe Dealul Căpăţânii.

Simion GIURGECA

ANUNŢ IMPORTANT PENTRU COLABORATORI

Rugăm – pe cât este posibil – pe toţi cei care ne trimit materiale spre publicare să ni le trimită pe dischete, gata culese şi corectate. Aceasta ne-ar uşura foarte mult munca de redacţie. Trebuie să spunem tuturor că personalul care lucrează efectiv la tehnoredactare, paginare, machetare, culegere, corectare este mai mult decât redus (o persoană, rare ori, două) şi este un personal neremunerat, execută această muncă din pur dezinteres şi pasiune, dar, totuşi... De observaţiile unor oameni, mereu nemulţumiţi – care stau pe margini – , care nu ne ajută cu nimic, ne-am cam săturat. Ne obosesc efectiv! Trăim într-o altă lume decât aceea de acum 20 de ani. Cei nemulţumiţi ... să ne trimită articolul gata cules, corectat, pe dischetă. Ne-ar ajuta enorm.

Vă mulţumim!

Redactor şef.

DE SFÂRŞIT DE AN

Stimaţi CITITORI,

* DE NAŞTEREA MÂNTUITORULUI vă urăm numai bine şi sănătate şi plinirea aspiraţiilor dvs de mai bine.

* Anul 2001 nu a fost un an prea fericit. Sărăcia s-a accentuat şi a devenit mizerie generală. Zeci de mii, dacă nu sute de mii, de angajaţi, au fost disponibilizaţi, foarte mulţi din cei disponibilizaţi (şomeri, adică) au rămas să primească aşa numitul „ajutor social" şi mai mulţi au fost lăsaţi în voia sorţii, cei angajaţi cu leafă de la buget s–au trezit „restructuraţi" , adică puşi pe un post inferior şi cu un salariu diminuat, angajaţii la „patronii" turci, musulmani în general, şi ţigani, muncesc de la 7^{00} dimineaţa la 7^{00} seara pe o leafă de 2. 000. 000 lei net, pe hârtie, şi, din care, primesc, în mână, 1. 000. 000 lei şi celălalt îl dau pentru a-şi plăti „cartea de muncă". Tineretul este lăsat de capul lui. Ducă-se, nu se ducă, la şcoală, califice-se, nu se califice în vreo meserie, câştige sau nu câştige, de undeva, o leafă, aibă casă, n-aibă, întemeieze - şi o familie, nu-şi întemeieze, crape, s-au ducă-se aiurea. Găştile funcţionează perfect. Orice întreprindere românească – modestă – de interes obştesc sau privat dă faliment dacă nu se aliniază unor comandamente oculte şi politicianiste locale. Totul este din ce în ce mai trist. Copii îşi abandonează părinţii, părinţii tineri, mamele, îşi abandonează copii la uşile maternităţilor, pe scările blocurilor, avorturile au atins cifre înspăimântătoare (12. 000. 000 spunea, deunăzi, o faţă bisericească la postul de radio naţional), în paginile ziarelor mişună, fojgăie, tone de minciuni, articolele de fond sunt marfă comandată, cine plăteşte este lăudat, cel care calcă altfel de cum i se ordonă este batjocorit ca la uşa cortului ţigănesc, pozat în poziţii respingătoare, cu deştu–n, cu gura căscară, cu părul vâlvoi, trucaje fotografice se lăfăie pe pagini întregi, e la modă, pentru fetele şi femeile tinere, să pozeze mai mult dezbrăcate, ziarişti, descinşi din hrubele fostelor ziare de „partid şi de stat", pledează, cu foc, pentru homosexualitate, lesbianism, inversiuni sexuale, gomarie, malahie etc. , de ai impresia că prin astfel de practici s-au născut dumnealor. Tinerii români n-au un amărât de loc de muncă în propria ţară... dar mulţi, ca spikeri, la mai toate posturilor de TV, sunt angajaţi negrii, veniţi din cine ştie ce junglă africană, mulatre fără liceu, afro - asiaţi, musulmani şi te miri ce junglan pledătoriu pentru „diversitate", „multietnicism" – râsul curcilor ar spune un mahalagiu. Tristă lume, trişti oameni, urâţi stăpânitori.

* În ce priveşte revista noastră, ţinem să vă anunţăm – cu mâhnirea de rigoare – că nu ştim în ce ritm vom mai apare. La două luni, la trei, la şase. Greutăţile financiare ne copleşesc; la fel celelalte multe, pe care nu le enumerăm, dar pe care unii dintre dvs. le bănuiţi **(g. u.)**.

63 de ani

29 / 30 Noiembrie 1938 – o zi nefastă în istoria României interbelice şi nu numai. In acea noapte a fost asasinat Corneliu Zelea Codreanu supranumit de adepţi – şi, apoi, şi de adversari CĂPITANUL. Cum a fost istoria României după el, noi, cei de azi vedem foarte bine. Cu toţii sperăm să fie – de aici înainte – altfel. Eu am mai puţine astfel de speranţe. Bine ar fi să mă înşel (G. U.)

BUNA VESTIRE

Editor: Fundaţia Română pentru Cultură şi Educaţie „BUNA VESTIRE"

Redacţia:

Fondator: Simion Ghinea – Vrancea

Redactor şef: George URSA;
Publicist comentator: Doru MIHAIL;
Corector: Nicolae VEGA;
Culegere texte: Elena SORA;
Tehnoredactare: George Alex. URSA.

Administraţia: 091 / 832293

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS, str. Luduş nr. 32, Bucureşti, sect. 1.

* *Materialele neacceptate, pentru publicare, nu se restituire;*
* *Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.*

ISSN: 1453 - 5602